

Robert Bralić

U KRIVO
NASADENOM
SVIJETU

www.digitalne-knjige.com

Robert Bralić

U KRIVO
NASADENOM
SVIJETU

2023.godine

U KRIVO NASADENOM SVIJETU

Autor: Robert Bralić

Recenzija:

Dr Zlatan Gavrilović Kovač

Lektura:

Jadranka Varga

© Copyright Robert Bralić. Sva prava pridržana.

Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom obliku ili na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo koju formu: bez pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva autorska prava.

*"Budite od onih koji unaprijeđuju
svijet i čine ga boljim".*

Friedrich Wilhelm Nietzsche.

Pripremila: Jadranka Varga

Uredio: Nenad Grbac

O AUTORU

Robert Bralić je književnik iz Šibenika, na liječenju u psihijatrijskoj bolnici Ugljan. Rođen je u Ražinama pored Šibenika 08.08.1969.

Osnovnu i srednju školu smjera Matematičar Informatičar (srednju), je završio u Šibeniku.... Nakon toga je upisao Elektrotehnički Fakultet tadašnji ETF (današnji FER). Diplomski rad je napisao na psihijatriji....

Tada mu je bilo nezamislivo da će ikad biti u s stanju napisati pjesmu. Zadaćnice su mu bile grozne...

Prvu pjesmu napisao je na psihijatrijskoj bolnici Ugljan.... I u međuvremenu stasao u čovjeka koji zna pričati u stihovima....

U psihijatrijskoj bolnici Ugljan je izdao i svoju prvu knjigu poezije i proze „Negdje u sjećanju“.

Ovo je njegova 2. zbirka poezije.

POEZIJA

BALADA O POGINULOJ KOZI

Možda je bila mlada,
možda je bila razigrana,
možda je bila manje krotka...
ali što joj bi
da na cestu iskoči?

I smrt ju snađe,
jadna životinja, lijepe i blage vanjštine...
sva bijela i pomalo izgubljena...
izgubljena u prolaznosti vremena...

Životinja tako lijepa
i nimalo tužna, razigrana i vesela...

I život tužno položi
i pade, pade pod gume automobila...

Sva nježna i nesputana i znala je da će ju smrt snaći
i nije se bojala, jer u takvu životinju Gospodin Bog ne usađuje strah
od smrti...

I znala je da ju pogibelj čeka
i pade pod kola automobila,
sva u čudu, desi se ono nesretno: »Paf«
i gleda u smrtnom času,
malo preranom, ali težem smrtnom času...

I gazda kojem mu ju je Gospodin Bog pod noge podložio,
osta' nesretan,
nesretan zbog bića tako lijepa koje tako malo traži, a tako puno
daje,
osta gazda nesretan i tužan,
tužan zbog smrti prerane...

I volio je nju gazda,
gazda koji bi više volio da ju je snašla smrt staračka,
nego da završi pod kola automobila...

Gazda osta nesretan i tužan,
jer i on je nekad bio dijete,
možda osta i u plaču, jer ju smrt prerana snađe...

I možda su mu u duhu proletjele misli,
misli o sreći, sreći djetinjstva punog igre,
igre s životinjom tako lijepom i nesputanom
koja eto pade, pade pod kola automobila...

BLAŽENI ONI KOJI PLAČU, ALI NE NARIČU

Blaženi oni koji sad plaču, jer će se smijati...

Blaženi oni koji plaču
i kojima se duša izvija nad tugom...

Blaženi oni koji tuguju, tugom dugom ko vječnost...

Oni koji plaču, ali ne nariču
ne prizivaju mrtve niti ih diraju u njihovom snu...

I stajao je pored grada,
grada prvog i promatrao ljude koji su plakali i čekali dodir
njegove tješiteljske ruke...

I gledao je u užase, skrivene od pogleda dobra...
i stajao je i tonio u tugu, tugu jaku poput jesenjeg pljuska...

I sama tuga koja mu se svila oko duše,
duše čovjeka koji se može u tuzi dubokoj smijati...

I promatrao je užase,
užase od kojih se grči tijelo i trza duša, duša svakog dobra čovjeka,
duša lijepa, kao vječna sreća...

I mislio je o vlastitoj prošlosti,
prošlost skrivenoj od njega...

I promatrao je gradove, prepune užurbanih ljudi
i razmišljao o sudbinama,
sudbinama ljudi koji su mu davali nadu u bolje...

Sudbinama tako čudnim,
čudnim i nezaboravnim,

sudbinama tako lijepim...

I znao je za dobro i mislio je o istini,
istini tako lijepoj, ali bolnoj onome tko se u Krista ne uzda...

I prolazile su godine, i dani a on se borio poput zvijeri
i znao je za bolje sutra
koje je moralo doći,
ali je znao da treba čekati,

I sama duša kao da mu se uzvila uz prolaznost vremena,
prolaznost ispunjenu smislom,
smislom jednog života koji vodi ka boljem...

I znao je da treba ustrajati,
ustrajati i plakati,
jer su blaženi oni koji liju suze iskrene
i znaju da će se smijati...

ČINI MI SE DA NESTAJEM

I čini mi se da nestajem,
da se gubim negdje u izmaglici maglenog jutra...

Čini mi se da nestajem u vlastitoj mučnini egzistencije...
i čini mi se da tonem u predivan san
i čini mi se da mi kroz sjećanje prolaze hiljadama godina
teške slike...

i čini mi se da nestajem u soptaju mirnoće mora...
i čini mi se da nestaju stravične slike...

Čini mi se da želim nestati u buci teškoj kao
istina i bit spoznaje o užasima vlastite egzistencije...

I čini mi se da nestajem u mucu,
muci hiljadama godina nošenoj u sebi..

I čini mi se da nestajem u smislu
i u težini smisla..

I čini mi se da nestajem gledajući se u ogledalo spoznaje o sebi...

I čini mi se da nestajem u dubokom snu svoje najbolje prijateljice...

I čini mi se da nestajem u tisućama godina snovanom snu...

I dođe mi da plačem i da nestanem u svojim suzama...

I da se zagubim između nje i sebe
ne svoje prve istinske ljubavi...

I čini mi se da nestajem u plavetnilu dubine ljubavi prema ljubavi...

I čini mi se da su mi pleća umorna...

I tijelo moje traži odmor,
odmor u prahu,
odmor u prahu nestajanja...

I čini mi se kao da ponovo iz vlastitih suza nastajem...

CRNI ŠAL

Crni šal vezan uz nju,
crni šal sućuti nad gubitkom
koji je postao dobitkom...

Crni šal pijan od tuge
i crna kravata njegov simbol na jedno sjećanje...

Njegov simbol na jedno sjećanje,
sjećanje na tugu prošlosti...

Žalosno sjećanje, na bijedu i žalost,
žalosno sjećanje na one koji bi mu i kosti prodali...

Žalosno sjećanje koje nosi spomen,
spomen na budalaštine...

Žalosno sjećanje koje uvodi u stvarnost,
tako groznu da je katastrofa u nju zaći...

A crni šal je tješio, i od utjehe posta sram...
sram neizreciv...

Stariji ljudi su znali da sram ponekad odgaja,
a crni svileni šal od simbola dijeljenja sućuti u patnji,
posta simbol srama...

A crna kravata osta oko njegova vrata...
jer njegova tuga bijaše ogromna...

Bijaše pijana unutar sebe, dok je duša snivala
o nekom ljepšem i boljem životu...
I svi su mu govorili odbaci to,
ali on nije htio, tvrdoglav poput magareta na kojem je

Isus ušao u Jeruzalem,
nije je htio osjećati,
jer je negdje u sebi osjećao ljubav,
ali ljubav kao ranu,
ranu žešću od ijedne opeklina...

I mislio je zašto je moje srce tako jako...
i zašto duša tako umorno dahće...
i čemu moja muška snaga,
kad sve što mi je donijela su rane koje peku i bole,
a najveća je ona koju su mu nanijeli oni kojima je najviše dao,
najviše dao, ali ne duha istine,
jer nije bio glup ni sebičan,
a snaga je poslužila svojoj svrsi...

I volio je slušati buku, ali mrzio galamu glasova,
svađe i prepucavanja...
To su uvijek koristili...

Dizali su bezosjećajnu galamu i kao da su užarenim iglama bolidušu i
srce direktno u rane, a od toga mu je dolazilo vrištati...

I uvijek pomisli da mi je jednom zaći negdje u dubinu sebei urliknuti
poput ranjenog tigra i podivljati, totalno podivljati i izraziti se u
vrisku i divljanju iz sebe, izreći istinu o sebi kroz vrištanje i nikome ne
nauditi, već samo se izraziti u svijetu punom gluposti,
bezosjećajnosti, i jada i narančastih užasa...

CRVENA KRV

Crvena krv za ništa prolivena...
crvena krv koja je postala crna...
crvena krv za ništa prolivena....

I stajao je pored grada dok su mu pili krv,
krv crvenu od užasa...

Crvena krv prolivena bez razloga...
crvena krv prolivena od ljudi opasnih namjera...

I promatrao je Mjesec tako magičan u svojoj bijeloj ljepoti,
bijeloj ljepoti koja upija crvenu boju krvi,
crvene krvi prolivene za ništa...

I mislio je o tom koliko mu je kuća daleka...
i mislio je na kuću,
kuću rodnu staru kao tajna njegova postanka,
postanka čovjeka koji je stvorio bolje sutra za ljude...

Čovjeka čiju krv su prolili bez povoda...
i kao da se budio iz sna,
sna teška kao crvenilo vlastite krvi...

I snivao je užase, užase nikad preboljene,
i znao je za težinu vlastita života,
životu ispunjena neljudskošću...

I mislio je koliko su mu ljudi daleki,
a neljudi blizu i mislio je o tajni, tajni crvene krvi prolivene bez
povoda...

I mislio je o tuzi,
tuzi jedne ljepote koja se svinula oko užasa...

Ljepote rada i znanja...
ljepote jednih ruku, rada jednih ruku koje znaju, koje mogu...
Ljepote ruku koje vode ka kući...

I mislio je i nije shvaćao, mislio je o biti zla, biti tako složenoj, biti zla
koje se sakrilo iza sebe...

I sve što je vidio oko sebe bila je crvena krv,
krv nikad zaslugom prolivena,
krv jednog čovjeka koji očajnički traži utjehu...

Krv čovjeka koji ište ljudskost,
krv čovjeka koji se napatio i nagledao užasa,
krv čovjeka davno utješena,
krv čovjeka koji bdije nad nama svima,
krv čovjeka koji nam je prebrojio vlasi na glavi...
Krv čovjeka koji vrišti od boli,
krv čovjeka koji tek u Gospodinu nalazi svoju utjehu...

Krv čovjeka koji je dopustio da mu proliju krv radi nas...

DA MI JE VIDJETI BOŽJE RUKU

Da mi je vidjeti Božje ruke,
ruke pune,
pune ljepote rada...

Da mi je vidjeti Božje ruke...
ruke pune ljepote rada,
rada neopisivo ljepog...

Da mi je vidjeti te ruke...
ruke pune milosrđa...
milosrđa i divote...
i utonuti u tugu zbog zlih psovki,
psovki tim neopisivo ljepim rukama...
za koje znam da su lijepe,
jer su stvarne poštene ljudske ruke
stvarno lijepe...

Da mi je vidjeti Božje Ruke
i umrijeti od ljepote...

DAVNO U NAMA

Davno u nama su izgorjela srca,
srca izgorjela za vječnost...
Vječnost duboku kao pakao...

Davno u nama je izgorjela želja za vjerom,
davno u nama je izgorjela budućnost...
budućnost izgorena za vječnost...

Davno u nama je propast,
propast duboka kao oganj pakleni...

Davno u nama je izgorjela duša...
i postadosmo duše izgorjele za vječnost...

Davno u nama je upropaštena ljudskost...
i znamo da boljeg sutra nema...
i dok sanjamo, sanjamo o boljem životu...
ali on ne dolazi,
dolazi samo jauk i škrgut zubi...

Davno u nama je nestalo ljudskosti,
i odosmo među ne ljude,
i odosmo među ljude lišene ljudskosti...

I odosmo u užase Apokalipse...
i ne bijasmo užasnuti svojom sudbinom...
i sanjasm o nebesima,
nebesima za nas tako dalekim...

I sanjamo o milosrđu,
milosrđu ogromnom kojeg nam nikad dosta...
I znali smo za svoju sudbinu...
i bojali smo se svega normalna,
svega normalna i vesela i tužna...
jer znali smo da su naša srca izgorjela za vječnost...

ĐE-VRSKE

Đe vrsno kolju i traže da ih na klanje nadraže čete đenerala Draže.

Đe Vrsno traže muke i klanje čete Đe-Ne-Rala Draže!
Đe-Vrske, Đe-Vrske, Đe-Vrske pjevaju oni i traže da pričestkod popa
Đuića traže, Đe-Vrske, Đe-Vrske!

Koje četničko selo u kajini najtvrđe bijaše i tvrdo na klanje ostaše
odoše tamo u smrt mnoge Ustaše, jer na klanje draže četeĐe-Nerala
Draže i ispovid kod popa Đuića ištu i traže.

Oh, we don't know and we dont care.

A što s Đe-Vrskama biše da ni jednog pravednika u plavojuniformi
ne ubiše.

Đe-Vrske, Đe-Vrske traže i na klanje popa Đuića Draže, dok
gačuvaju četničke straže.

A k'o četnik od zanata bijaše kad s Mercedesom crnim uĐe-Vrske,
Đe-Vrske dođe i tada se zna da se onom koji u crnojuniformi bijaše
crno piše, a da ni stražama Đe-Nerala Draže boljene biše,a on se
vazda na onog u crnoj uniformi potpiše i kaže:

I don't know why but I know that this wery good and I don't
knowwhere to stop and stod.

Đe-Vrske draže popove kojima je lik na nebesima obješenna klanje
onih u crnoj uniformi ovi sA zelenom uniformomi petokrakom na
čelu u načelu i prapočelu traže i Đenarala Dražu.

Draže, a on nakon par tura vrila ulja ode i vrag ga odnese i ponekad,
a moglo bi se reći čak i često i prečesto u Đe-Vrske donese!

Đe Ante naš ne zalazi ni jednom,a kamoli često ili prečesto,a pričešćen je i kršten od popa Đujića na rukam Đenerala Draže i zašto se Loto u licu bjeli kad spomeneš Đe-Vrske i onaj u Mercedesucrnom prasaka vikne i sve četnike u glavu prasne da su ljudi i da ih nalancu drže i na klanje,čak i prasadi draže čete i policija četnikaĐe-nerala Draže,a to znaju svi koji znaju kako se kolje prase iznaju da je doktor Ante doktoriro koljući prase pod Alpama, aline u četama Đe-nerala draže i da Drži mise dok mu muda vise ida na klanje draži, ali to nije sve što traži, nego vazda za mukamaonih u crnim uniformama čezne i Tursku kavu pije iz Džezbe ipod vrat gura žlice i taracer je od zanata koji glavu košta vrata!

I na čeki vepra on čeka,a vepra nikad ne dočeka i misli se kakvaje to čeka kad vazda gazdo od četnika četnika dočeka i ta trećečetnike gleda i misli se kako su komunistima vazda braća bili fašisti.

A on na čeki čeka i Vepra ne dočeka,ali nišanom trećim drmnevazda Četnika koji ne kolje prase ili kad doktor Ante dođe u crnogamuci užitak traži i na novi jači užas draži i nikad ne uspijeva, jer je za doktora crnim muka najozbiljnija nauka i sam singleda i stoji i u čudu stoji i muke crnom broji, a ponekad i onnešto doda ili dobaci,ali doktor vazda savjet odbaci i vragu crnomponešto dobaci,a ponekad i testiranje muka traži i na žešće mukesamog crnog vraga nadraži i on ne najebe, nego vesel uvijek postai muka nad onima u crnom mu nikad dosta ili više od prikoviše!!!

P.S.

Posvećeno svim mrziteljima četništva...

DOK DJEČJI PLAČ SE ČUJE

Dok dječiji plač se čuje...
ja stojim i gledam...
ja stojim i gledam užase soptaja nagih mornara...
mornara ukletih mora...

I stojim i gledam...
i slušam dječiji plač koji se čuje...
i stojim i slušam...
i negdje u dubini duše osjećam tugu,
tugu jaku poput soptaja umirujućeg anđela...

Soptaja umirujućeg Anđela...
umirujućeg Anđela koji se u svojoj
boli u duši uzdiže nad užase umobolnica...

I gledam pred sebe i nosim bol u duši...
duboko u duši...

I želim ispustiti iz sebe urlik...
urlik jači od magme žarkog vulkana...

I gledam i plačem...
i plačem dok nevini dječiji plač se čuje...
i gledam užase mirnoće nekad divljeg mora...
i gledam zanesen ljepotom dječjeg plača...
i gledam i slušam...

Dok dječji plač se čuje...
i naričem u sebi nad plačem ničim krive djece...
i poželim ispustiti vrisak...

Vrisak nad užasom umobolnica...
i plačem dok dječji plač se čuje...

i želim podivljati...

Podivljati poput glasa iz stijene...
podivljati i mahnito urlikati...
urlikati glasom tišine..

Dok dječji plač se čuje...
glasom jecaja...
jecaja nikad izgovorenim...
i vinuti se nad užase...
užase umobolnica...
mada znam da su lijepe božje ruke...
jer su lijepe ruke ničim krive djece...

Ničim krive djece čiji plač se čuje...
čuje nad urlicama podivljalog sina božjega...!!!

I dječji plač se čuje i divlja poput podivljala mora...
poput podivljala mora negdje u duši mojoj...
negdje u dubini duše moje...
duše koja se vine nad soptaje umirujućeg sina Božjega...
i kao da osjećam samu jezu smrti...
smrti samog nevinog...

I svatih da možeš bit velik...
velik pred Gospodinom Bogom...
velik u boli, boli u duši svojoj...
ako čuješ plač ničim krive djece...

I plačeš s njima...
i osjećaš bol plača nevine djece...
i boli te duboko u tebi plač htjenja nikolaita...
onih koji za užitak milosrđa svakom pravedniku tako mione znaju...

I osjećaš plač, plač duboko u sebi...

Plač ničim krive djece...

DOK SAM PROMATRAO CRVENI MJESEC

Dok sam promatrao crveni Mjesec nad morem...
morem koje ubilački jako tješi,
tješi duše, duše umrlih mornara...

I stajao sam pored mora i promatrao užas Ivanove Apokalipse,
i razmišljao o tješiteljskoj snazi koju more ima...

Gledao sam u crveni Mjesec,
Mjesec koji je naricao,
Mjesec koji je nagovještavao Apokalipsu...

I kao da se neki užas spustio na more...
i samo more kao da je znalo za snagu crvenog Mjeseca,
i samo more kao da je naricalo,
naricalo nad sudbinom umora,
umora Kristova...

I gledao sam u crveni Mjesec,
i razmišljao o tješiteljskoj snazi koju on ima...

I shvatio sam da je i sama snaga Mjeseca,
i tješiteljska moć koju on ima preslaba...

I razmišljao sam o boljem sutra,
boljem sutra koje je nagovještao crveni Mjesec...

I mislio sam o snazi koju imaju Mjesec i more...
snazi uvijek iskanoj, snazi koja vodi k boljem...

I mislio sam koliko je teško zadržati volju...
volju za životom...

I kao da sam vječno iskao smrt...

i shvatio sam da je i meni teško mrjet...
i shvatio sam koliku tugu u sebi nosim...
i poželio sam se premetnuti u vrisak,
vrisak jedne teške mladosti...

I poželio sam utjehu naći u Gospodinu Bogu...
i shvatio sam da sam našao utjehu u Gospodinu Bogu....
i moje tužno i napaćeno lice je postalo veselo...
i želio sam da sam Gospodin Bog na mene salije radost...

Radost jedne pobjede...
pobjede teške kao naricanje umrlih mornara...
pobjede koje vodi k boljem sutra...

I promatrao sam ljude,
ljude koji su iskali bolje sutra...

I gledao sam u duše dobrih ljudi i shvatio da dobrota postoji...
dobrota utjehe, utjehe iskane u teškim trenutcima dugim k'o
vječnost...

I vidio sam da dobro postoji
i shvatio sam da nismo sami ja i more...

DUGO NISAM NAPISAO PJESME II

Dugo nisam napisao pjesme o radosti,
dugo nisam napisao pjesme o veselju...

Dugo nisam napisao pjesme o boljem sutra...

I kao da sam u dubini sebe tražio istinu i radost....
i kao da sam u dubini sebe tražio bolje sutra...
i kao da sam u dubini sebe tražio vlastitu dušu,
vlastitu dušu iza suza skrivenu...

I kao sam u dubini duše svoje osjetio zov, zov radosti...
i kao da sam u dubini sebe razmišljao o veselju i radosti,
veselju i radosti jednog djeteta, djeteta koje je tražilo bolje
i svoj život okrunilo pobjedom...

Dugo nisam napisao pjesme o ljepoti pobjede,
ljepoti pobjede koja je bila tražena u hiljadama besanih noći...

Ljepoti pobjede koja je iskana na putu posutim trnjem...
trnjem koje boli bolju užasnom,
bolju jedne tuge i užasa, užasa jedne egzistencije,
egzistencije koja zadire u dušu, dušu koju trnje boli...

I kao da sam u duhu poželio vidjeti tješiteljski dodir ruke, ruke
Kristove...

I kao da se Kristova ruka izvila oko moje duše
i kao da su potekle suze, suze jednog života, života teška...
I kao da je moja duša našla utjehu, utjehu suza Kristovih,
suza čovjeka i Boga koji nosi u sebi ogromnu bol da daje utjehu...

I kao da me dodir njegove tješiteljske ruke vratio u djetinjstvo i upitao sam se: “kako on može primiti bol, a davati radost“..?

I sama moja duša kao da se premetnula u zahvalu,
zahvalu čovjeku koji bdije nad svim ljudima,
čovjeku koji prima bol a vraća radost...!

DUGO NISAM NAPISAO PJESME

Dugo nisam napisao pjesme,
pjesme o tuzi i boli,
tuzi ni boli koja tišti moju dušu,
moju dušu tako umornu, umornu do jecaja,
jecaja koji se premeće u vrisak,

Vrisak pun boli...
dugo nisam izrazio tugu i bol,
tugu i bol koja me tišti,
dugo nisam napisao pjesme,
dugo nisam izrazio bol, bol koja ne slabi...

Dugo nisam napisao pjesme...
i stajao sam sam i gledao u ljude, i razmišljao o pjesmi,
pjesmi koja donosi suze,
suze jedne radosti...

I dugo nisam napisao pjesme,
dugo nisam rekao ništa o ljudima,
ljudima predivnima, koji nose priče, priče tako lijepe...
i znao sam za ljubav, ljubav koja se vinula nad more,
more u dvojoj dubini tako mirno i tiho..

I sve što sam htio reći sam želio reći u pjesmi...
i znao sam koliko je zlo mizerno i bijedno pred dobrom...
i kao da mi se neka čudna tuga uvukla u dušu,
dušu uvijek uznemirenu...

I mislio sam o trnju i boli, trnju tako bolnom,
i znao sam da ću hodati po njemu i izhodati trnovit put,
trnovit put bez ispuštena jecaja, jecaja nad boli, boli koja ne
prestaje...

I htio sam reći, sve o boli i putu koji izhodah,
ali kao da se neka tuga uvukla u moju dušu,
i gledao sam u sne, i znao sam da na snu java počiva, i nisam se
bojao...

I poželio sam napisati pjesmu, pjesmu o tuzi,
tuzi nikad isplakanoj, jer moja bol ne ište suze,
nego samo sne, sne o jednom boljem sutra,
boljem sutra koje nastaje iz sna, sna moje duše,
duše tako umorne...

i promatrao sam zvijezde nebeske,
i mislio koliko su velika nebesa i tajne Gospodnje,
tajne tako daleke mom ljudskom oku,
a bliske Kristu...

DUŠE ČISTE KAO VODA IZ MOJSIJEVA IZVORA

Duše čiste i plemenitosti puni su čekali...
duše čiste i imuni na svaki trag ljubomore
su pili vodu iz Mojsijeva izvora...

Duše poput vjetrom očišćene su čekali utjehu...
i noseći traume na srcu,
su čekali nove dane...

Dane jedne mladosti koja prelazi uz starost...
i znali su da će zaživjeti vječno,
i znali su da ljubav nema kraja...

I znali su da poštenje nema kraja...
ali htjeli su podivljati,
podivljati nad njegovom sudbinom...

Sudbinom jedne ljubomore ogromne,
ljubomore koja vodi k zlu,
zlu svih vrsta...

Ljubomore koja opija bezdušnost...
ljubomore koja će osjetiti bjes božji na svojoj koži...
ljubomore koja ne zna za ljudskost...
ljubomore ljudi bez duše...

I patili su njegovu patnju,
ali njihove suze su bile lake,
a njegove teške...
ali suze su bile čiste poput vode iz Mojsijeva izvora,
izvora čistoće, čistoće ruku poštena rada...

I gledali su u daljinu i vidjeli ga kako s magične vode odlazi...

Odlazi svojoj kući,
jer kuću ište svak...
a on se iz kuće ljubomore potrovane mržnjom
preselio u kuću svoju rodnu,
rodnu iz koje vidi sve ljude koji žive vječno,
vječno sa suzama i dušom čistom kao voda iz Mojsijeva izvora...

ENDING NEW II

Goodbye hallo...
Where fresh island disapearded...
Where is my house in this isaland...
Where is the my house in this island...
Ending new...
Where is my house full of pain in this new island...
When the pain will end...
Where is my house...
House in which I like childeren was so sad...
So sad that I wanted to die...
Where sadnes ended...
Where sadnes ended...
Sadnes ended in laughing...
Why I was so sad...
And always asked my self where is my house...
Maybe in the new end...
This must bee in new end...
End full of beauty...
And I always asked my self when new end will come...
Why end is not coming...
Why end is not coming...
And I know that end will come...
End full of beauty...
And I know that I will not bee sad...
So sad that I want to die...
And where world ends,
ends and reborns...
Reborns in the desert...
Desert of dreams that ends...
Ends in new end...
End full of beauty...
And I asked my self: "where beauty is gone"...
When this world full of stupidity ends...

Ends in beauty...
And I know new end will come...

P.S.:Thanks to Neubauten for inspiration,
which record:“Ende Neu“ gived to me...

FALLING IN DEEP LOVE

When I will fall in deepness of love
When I will fall in happiness full of pity
Pity to my self
When I will find twitches in my soul
When I will burn twitches in my wounded soul
When will my soul take a deep breathe
When sickness of their minds will burn
Will burn as sickness always ends
When I will scream like wounded beast
But not the beast of st.John
When will all of lies burn,
Burn them self's by same minds
When will world become burning world
Who will burn the world
Who owes the world
Who keeps his hands in cram
Who twitches his face
Will God bless me
Will God help me
Because my soul is not wounded
By my self or me
It was inside
And gone
But soul rested wounded
Will my soul burn like burning world
World of st.John
What time is time of st.John
Oh how long from me is statue of liberty
Oh how long
Oh how long
Oh how long from my burning soul
Oh how horrible shaking disease shakes me
Or I will joust burst like

Volcano that newer been on the world
Since the world is
How beautiful this volcano will bee

FIRST WE TAKE MANHATAN

Guided by the beautiful signal in true Earth heaven,
and two for good people ugly signals in the heaven,
and for bad people beautiful signals in the heaven.
I stand and understand the beauty of becoming good and, and
better for
good people, and bad for bad people.
And true children was dangerous for bad lovers who lovers to
to be beside the good mans and woman's and sons which are
not freemasons, and for bad who loves to be beside him and,
and for bad people who likes his body,
and his spirit, and even his closes!
But hates him !
First you must understand ugliness of
Berlin to take him, and ugliness
of false Manhatn, to take them !
But first you can take true Berlin,
that you can take false Manhatn.
This is because true always wins,
and lies never gives happiness,
except one of warm gun.
And you must know that happiness
of worm gun is not full of beauty,
but it can drive you to better, of totally ugly and
impossible darkness.
But one true fact in many times you and
good people, and even Jesus must wait for
judgment of Good's justice !
And this my bee one of lows that you must know and love
God and heaven...

FOR TRUE LOVE THERE IS NOT END

For true love there is not end...
We watched sadly the weather,
sadly watched the weather in true love,
True love,
True love for which there is not end...
We watched sadly weather...
We stand across the sea, and sadly watched the weather...
We stand across the desert full of dreams,
dreams that not ends, and sadly watched weather...
We dreamed about love,
true love which not ends,
and sadly watched the weather...
We watched a sky full of stars...
Sky which ends...
Sky which ends in artificial Moonlight...
We watched the sky and dreamed about a better world...
We reached our arms to the sea,
and felt light clear as light of Sun...
And we set let Sun shine,
let Moon shine...
And I dreamed about the death...
And thought how is easy for me to die,
and how is hard for him to see me dayning...
And how hard is for him to feel dayning...
And we sadly watched the weather,
and thought about true love which not ends...

GLEDAJUĆI DOLASKE

Gledajući dolaske, teške i usijane, poput bijela željeza...

Stajao je po strani,
i nije rekao to nije moj posao...

Gledao je kako jadno izgledaju ti ljudi zagubljeni u gradu,
u gradu punom kumira...

Gledajući užase tog mesarskim nožem raskasapljenog grada...

Gledajući užase simbola tog grada,
gledajući užase odjeće...
osjećao je samo gadost...
i nije zapravo znao odakle dolaze te teške duše,
teške duše i naporna tijela...
i pitao se gdje su bili i što su radili...

Gledajući užase licemjerne malograđanštine,
u ljetno popodne je gledao oštricu mesarskog noža
kako se sjaji na Suncu...
I bi užasnut...

Težina krvi ga obuzme u užasno jakom grču,
i poželi umrijeti, jer mu to bijaše ljepše nego
gledati krvlju natopljene pločnike tog gradića,
kojemu je jedino ružnoća davala šarm...

Gledao je grčeci se u groznim bolovima
i pitao se kud to vodi...

Gledao je djecu obučenu u poganu odjeću,
zaogrnutu poganom tugom...
u srcu poganog jada,

koji traži milosrđe, ali mu ga nikad nije dosta...

I reče: »sve će ovo završiti negdje duboko u paklu»,
jer ovo nije Goudarov film,
ovo je stvarni život,
ali je ono što pati zamijenjeno,
ono što pati svojevolumno je zamijenjeno...
ali će svejedno završiti negdje
u donjim kovčezima i sanducima ,
iz kojih povratka nema !!!

GLEDAJUĆI MLADE LJUDE

Stajao je i gledao mlade ljude,
mlade ljude svih vrsta,
i pitao se gdje su do sad bili...

Otkud dolaze ti ljudi četveriju vrsta...

Plakao je i gledao teret im na plećima..
I pitao se odakle dolaze ovi mnogobrojni,
pitao se i nije mogao shvatiti...
dobre da, ali zle nikako i tih četiri vrste se
premetnu u šest vrsta...

Znao je za one koji su ugledali samo dno pakla,
i prestravljeni odlučili biti bolji,
a prvi od njih nisu marili ni za dno pakla,
sve do čega im je bilo stalo, je nanijeti ranu...

Ranu na duši i potpisati se za vječnost...
ali svo zlo završi uvijek u suzama radosti,
suzama radosti nad pobjedom,
pobjedom toliko teško stečenom...

I nije se bojao, mada mu duša bijaše ranjena na četiri mjesta,
nije znao ni tko je ni što može, ali nije pokleknuo...
a rane su pekle,
i zaželi se samoće, samoće slova...

Mislio je kako bi bilo lijepo proderati se,
izvikati i rasteretiti se, ali za to ne bi prilike...

I mislio je o užasima vlastite prošlosti...
prošlosti djetinjstva ispunjenog užasom tolikim,
da je najbolje bilo sve zaboraviti...

Sjeti se kakva mu je svijest bila i što je postala...
ali je još kao dijete slutio izdaju najbližih...

Sjeti se te gorčine zaborava,
ali shvaćao je da je to bilo jedino rješenje...

Inače bi rane peklo do užasa...
i sjeti se jedom i bijedom ispunjenog djetinjstva,
jedom malograđanskog rasizma...

Jedom astrološkog rasizma...
jedom jednog odrastanja...
jedom jednog tugom obojenog djetinjstva i odrastanja...
jedom same tuge plave kao nebo pri punom mjesecu...

I negdje u njegovoj glavi zatrubi užasno parajući i divljajući zvuk,
jak i tužan kao sama zemlja pred ubojstvo djeteta...

Užasno jak i prodoran zvuk,
kao da se samo oko Zemlje premetnulo u plamen,
plamen koji pustoši i ognjem spuštenim s neba divlja po Zemlji...
i Zemlja kao da postade nakovanj Božji...

Nakovanj usijan do bjeline svijetla užarenog željeza...
i reče ono Kristovo: »ovaj naraštaj neće proći«,
ali koliko dug naraštaj zapitaju se oni ...???

GLEDALI SMO BRODOVE

Gledali smo brodove i gradove kako nestaju,
kako nestaju u sivoj izmaglici sna,
sivoj izmaglici sna drevna,
sna iskonskog...

I prolazili su sumorni dani, sumorni dani jedne mladosti...
i poželjeli smo u duhu preletjeti svu pustoš svijeta,
svu pustoš bezdušnu, punu užasa...

Užasa jednog vremena, vremena koje prolazi...
i poželio sam biti sretan,
biti sretan u samoći jedne duše, duše osamljene...

Duše koja zna za bolje...
duše kojoj se tuga ispreplela oko misterije postanka,
misterije vječne...
i sama tuga kao da me je tješila, tješila utjehom tako lijepom...

I mislio sam na bolje, bolje sutra, bolje sutra koje dolazi...

I mislio sam na tajne arhitekture, tajne gradnje gradova koji su
nestajali...

I mislio sam na tajne brodova, tajne brodova koji odlaze,
odlaze u vječnost, vječnost jednog života...

I snivao sam u magleno jutro brodove,
i promatrao bit brodova i bit duša, bit tako jasnu i jaku,
bit koja prolazi pored ljudi i zastaje u njihovu sjećanju...

I želio sam biti jak, jak do boli, boli prvotne,
i znao sam da Gospodin vidi snagu moju, snagu jednog djeteta,
djeteta tako ozbiljna...

I gledao sam u ljude, i iskao utjehu,
utjehu prvotnu utjehu koja suze u smijeh premeće...

I gledao sam u vrijeme, i poželio vrijeme razasrti pred sobom,
i zaći u tajne vremena,
vremena jednog postanka,
vremena tako tužna, vremena jednog odrastanja, vremena jednog
puta,
puta o kojem će se pričati milijardama godina...

I negdje u dubini duše sam osjetio bol, bol koju nose brodovi i
gradovi,
brodovi i gradovi koji nestaju...

I sva moja bol se premetnula u vrisak,
vrisak nad onim što nestaje...

GORKE SUZE

Gorke suze su navrle na njegovo lice...
gorke suze jedne mladosti,
gorke suze nad ljudima koji ne znaju za milost...

I kao da je u gorkim suzama našao tajnu, tajnu početka...
tajnu početka jedne radosti, radosti života, života tako vrijedna...

I kao da je u gorkim suzama spoznao istinu,
istinu jednog tužnog i napaćena lica...
lica koje donosi osmijeh,
lica koje donosi radost, radost nad koju se nadvila tuga...
tuga teška poput ognja u ranu jesen...

I kao da je mislio o gorkim suzama,
gorkim suzama koje su se nadvile nad cijeli svijet,
svijet dobra, dobra koje donosi život, život jednom davno pronađen
i kao da je znao za svoj put, put težak put na kojem su ga pratile
gorke suze...

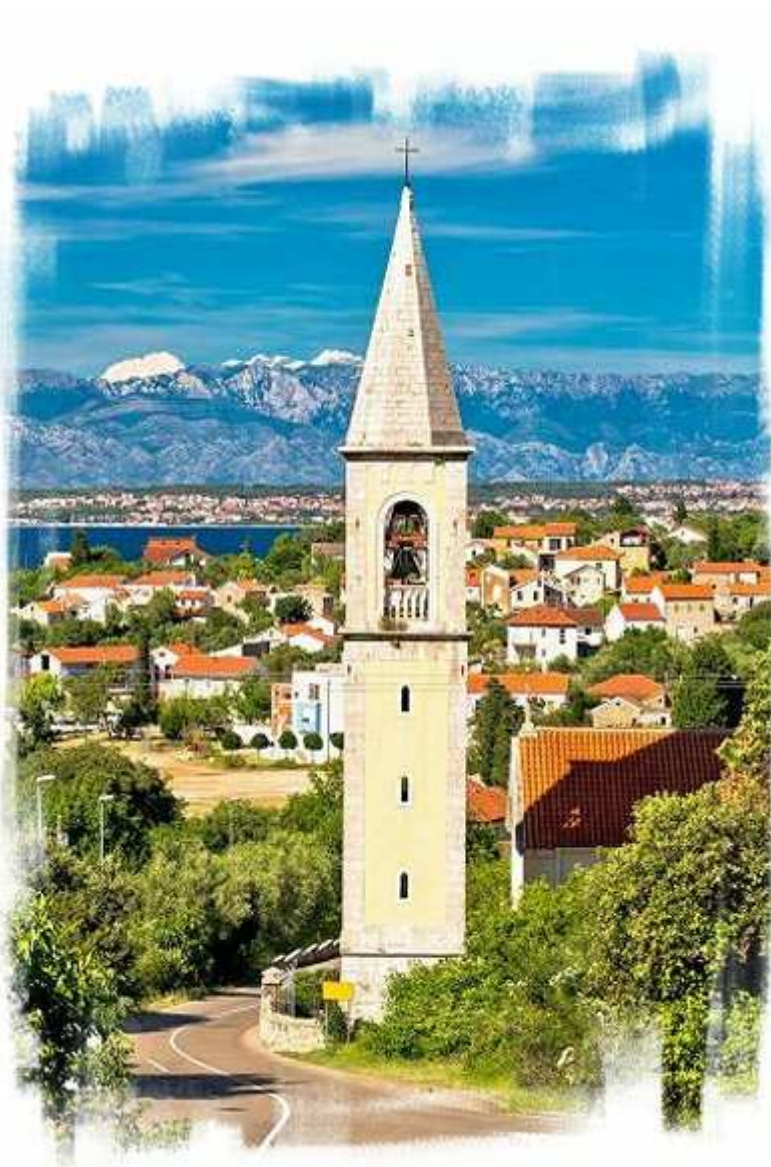
I sam plač, plač gorak, kao da se pretvarao u jeku,
jeku jedne radosti, radosti pobjede...

I kao da sam plač nije dolazio iz njega već iz naricaja,
naricaja zla, zla koje ne zna za ništa osim jada...

I želio je reći: "Došao je kraj mojih gorkih suza",
ali kao da mu njegova duša nije dala...

I želio je da se njegova moć nadvije nad svijet,
svijet podivljao, svijet bludan, svijet nad kojim sve što može čovjek
napraviti je:

Ispustiti Gorke Suze...

I DOĐE VRIJEME ZA SUD

I dođe vrijeme za sud, sud nad bludnicom velikom...
bludnicom velikog Babela,
pijanoj od krvi Isusovih svjedoka !

I dođe vrijeme za sud vječni,
vječni sud kojem nema kraja...

I dođe vrijeme da se odmore dobri ljudi...
dobri ljudi puni milosrđa i istine i dobrote...

I dođe vrijeme da se Anđeli odmore...
i dođe vrijeme da se sin Gospodnji odmori od suza krvavih,
suza krvavih koje je lio u besanim noćima...

I dođe vrijeme da u krilo svoje Gospodin uzme jedinca svog...
i dođe vrijeme da se smire grčevi duše kristove...
i dođe vrijeme da se zli kaznu,
kaznu kaznom neopisivom...

I dođe vrijeme da se sruši Babel veliki...
i stajao je pored mora i promatrao kako u njega tone veliki Babel,
i znao je da je kraj...
kraj jedne ludosti,
ludosti okrutne...

I ljudi su čekali tješiteljski dodir ruke Kristove...
i ljudi su se bojali, bojali se strahom Gospodnjim...
strahom veličanstvenim...

I znao je kako će mu teško biti primiti ih u kuću svoju,
kuću svoju rodnu...

I mislio je o tome i promatrao more i divljanje mora...

i gledao je u sudbine,
i znao je da je svaki čovjek priča,
priča koju će čitati tek u bezbjednosti kuće svoje...

I znao je da je svima bilo lako,
a samo njemu teško...
ali znao je da i krvave suze donose radost...

Radost jedne pobjede...
pobjede nad zvijeri sa šest glava...
i znao je da će sve završiti u radosti,
radosti ljepote jednog tužnog odrastanja...

Tužnog odrastanja prepunog ljepote...
ljepote jedne mladosti...

I ljepote jednog odrastanja, koje je boljelo...
boljelo poput uboda u Dušu...
ali znao je da tu dušu čeka mir...

BEZ NASLOVA

I kao da su suze navrle na njegovo tužno i napaćeno lice
i kao da su suze nestajale u suzama i iz suza nastajale...
i kao da mu se tuga uvukla u sne,
sne teške poput vječnosti...

I kao da mu se tuga svilsa oko duše, duše tako čiste...
i kao da su suze prekrile njegove tihe oči...
i gledao je s svijet, svijet tužan i zao,
svijet prepun laži, laži ogromne...

I kao da je znao za sne, sne zle...
sne zle, zlih ljudi, zlih ljubavi, zle materije, zle pohote...
i kao da je pustio suze da iz suza nastaju i u suzama nestaju...

I mislio je na užase, užase umobolnica i crvbenih bordela...

I pitao se zašto, zašto...!
i kao da je znao da mu je posao traži ti odgovor...
i kao da ga je trgala težiona tog pitanja...
i dok je učio o svijetu, istina kao da je nestajala u dimu cigarete...

I kao da je znao da je istina daleko, daleko, puno dalje od kuće...
i mislio je na krila, krila koja su izbijala na leđima, leđima teškim i
napaćenim...

I kao da je želio raširiti krila nad ljude...

I kao da se kroz san sjećao bjeline krila,
krila koja su u grozoti boli izbijala iz njegovih leđa, napaćenih leđa...

I kao da je snio, snio na javi san težak do boli, san o ljepoti krila...

I mislio je o patnji, patnji koju Gospodin od njega ište...
i kao da je znao da će njegove suze nestati u smijehu...

Smijehu tako lijepom, smijehu tihih očiju...
tihih očiu, očiu koja vide samo dobrotu...
dobrotu ljepote, ljepote ljudi, ljudi prepunih utjehe...
utjehe tako lijepe...

I NAPATIO SAM SE U ŽIVOTU OVOM

I napatio sam se u životu ovom...
i napatio sam se u životu ovom,
i lio krvave suze...

I trpio tlpnje noćne, i snove jednog užasa...
užasa od kojeg se ledi krv dobra čovjeka...
i napatio sam se u životu ovom,
životu punom suza....

I čekao da gospodin usliši moj zov,
zov jednog sužnja, sužnja jedne ljubavi prema dobru...

I gledao sam more i čekao na utjehu,
utjehu jedne ljudskosti,
ljudskosti jedne ljubavi lišene pohote i koristoljublja...

I čekao u trenutcima dugima ko vječnost, na utjehu...
i napatio sam se u životu ovom,
životu punom boli,
boli pune ljepote,
ljepote jedne mladosti...

Mladosti koje nije vidjela utjehu,
mladosti jedne patnje...

I poželio sam se uspjeti na Sion,
i sasukati mač poput Rafaela...

I napatio sam se u životu ovom,
životu punom ljepote,
ljepote krvavih suza...

I shvatio sam da u mom životu,
kao da su se u nekim čudnim čvorovima ispreplele ljubav i bol...

I čeznuo sam u životu ovom...
i gledao u samo dno oceana,
oceana bluda, oholosti i ljubomore...

I gledao sam u samo dno oceana i shvatio da ljubav postoji...
i da je pravda jedino u gospodinu bogu...
i napatio sam se u životu ovom,
i shvatio da moje suze završavaju u smijehu...

Smijehu sreće, sreće pune ljepote,
ljepote ponosa jedne tužne mladosti,
mladosti koja je uvijek čeznula k dobru,
dobru tako dalekom za zle,
zle koje mori dubina,
dubina vlastitog smisla...

Smisla postanka, postanka ludosti...
ludosti kojoj ću se sretno smijati...

I NIJE ŽELJELA MRIJET

I nije željela mrijet,
i nije željela mrijet...

Nije željela mrijet, jer je znala da joj se tuga svinula oko srca...
i nije željela mrijet, je voljela Gospodina Boga,
gospodina Boga tako lijepa...

I mislila je o dodiru ruke,
dodiru ruke koji vodi ka sreći,
dodiru ruke koji vodi ka Kraljevstvu Božjem...

I nije željela mrijet,
jer joj se ljepota izvila oko duše,
duše tako lijepe...

I mislila je o tuzi, tuzi vremena, vremena koje donosi bolje sutra...

I mislila je o ljepoti, ljepoti jednih očiju, očiju punih radosti i
ljepote...

I nije željela mrijet, jer je znala da bol prolazi,
i da suze završavaju u ljubavi,
ljubavi tako iskrenoj,
ljubavi koja ne umire...

I znala je za užase, užase neviđene od postanka svijeta...

I nije željela mrijet,
i njene dječje oči i tako lijep osmjech,
kao da su pružali nadu, nadu tako lijepu...

I znala je da ju vidi nebesko oko,
da ju vidi nebesko oko,
i da ju nebesko oko gleda u svoj njenoj ljepoti,
ljepoti istine, istine o kojoj će se pričati vjekovima...

I nije željela mrijet,
jer je znala da je dijete Kristovo...

I promatrala je svojim predivnim očima ljude zanesene dnevnim
brigama...

I stajala je i gledala u bolje sutra,
i mislila je o tome koliko je laž ružna riječ...

Laž koja se množi i pustoši sve pred sobom,
laž u kojoj nema ljudskosti,
ljudskosti tako lijepe...

I gledala je u oholost,
oholost laži, laži koja ne zna za moć suosjećanja...

I mislila je na bol,
bol njegovu, bol čovjeka koji će raširiti svoja krila nad sve dobre
ljude pa i nju,
nju tako lijepu i dobru...

I znala je za put, put posut trnjem,
trnjem tako bolnim, trnjem neljudskosti...
i znala je za užas, užas ljudi koji vide samo ispraznu vanjštinu,
vanjštinu koja zna samo za hladnoću i:
oholost ljubomoru i laž...

I NITKO

I nitko da napisa ni ispjeva stiha nad Srebernicom
i kao da se samo nebo nad Srebrenicom sakrilo od tuge
tuge smrti, smrti teške ko užareno olovo

I sam plač majki koje zazivaju sinove,
sinove sudbine teške i preteške
i same majke koje zazivaju kćeri, očeve i braću

I ljudi Srebrenice ko da su upili u sebe tugu,
tugu tako tešku i jaku,
tugu koju ni Perun, najtužniji od Bogova ne može podnijeti
i ljudi kao da su ostali bez riječi i bez sposobnosti govora,
i kao da plaču u sebi nad sudbinom ljudi kojima jedini grijeh
bješe to što su drukčije nazivali svog Boga

I uvijek kad se sjetim Srebrenice kao da tremor uđe u moje ruke...
i kao da se u mom tijelu nešto trza,
i kao da poželim da anđeli rašire krila nad sudbinama,
sudbinama ljudi koji su znali za radost i veselje,
ali osjetiše bezdušnost,
Bezdušnost koja kao da je napravila Galiciju od Srebrenice...

I ljudi stoje i gledaju u grobove, grobove tužnije od grobova mora...
i ljudi kao da znaju da je pravda daleka, tako daleka...
i bliska istovremeno

I OBIČAVAO SAM REĆI

I običavao sam reći da je danas isto kao sutra...
i običavao sam reći da sutra nikad ne dolazi...
i stajao sam pored grada,
i promatrao ga u izmaglici sumorna jutra,
i običavao sam reći da je danas isto kao i sutra...

I gledao sam kako gradovi nestaju,
i gledao sam u ljude,
ljude koji tvore gradove,
i promatrao užase...

I gledao sam u Mjesec, kako postaje crven,
i promatrao sam svjetlo,
svjetlo postanka, postanka svijeta...

I gledao sam u duše,
duše ljudi...

I promatrao jutro,
jutro jednog boljeg sutra...

I negdje u snu punom užasa sam rekao:»Dosta»..!
i gledao sam u dubine ljudi...
i promatrao ljude, ljude koji su bili sjene,
sjene lišene ljubavi...

Sjene pune hladnoće...
sjene pune užasa...

I pomislio sam da nema kraja,
kraja jednoj borbi, borbi koja donosi svjetlo...
Borbi koja zna za bolje sutra...
i običavao sam, reći da bolje sutra ne dolazi,

ali sam znao da treba čekati,
čekati i gledati, gledati u dubinu, dubinu postanka,
dubinu prve riječi...

Prve riječi koja donosi svjetlo,
svjetlo koje ne običava reći da je danas isto kao sutra...

I znao sam za neki bolji svijet,
svijet tako lijep i milostiv,
svijet koji zna za ljudskost,
ljudskost koja ne ubija već oživljava...

Svijet koji donosi radost,
radost punu milosrđa i dobrote...

I poput munje u ranu Jesen,
munje koja tako lijepo propara zrak i nebo,
se otkrila istina,
istina da danas nije isto kao sutra,
danas puno jada, čemera i užasa,
užasa nad koji će Anđeli raširiti krila...

Krila puna ljepote...
krila puna utjehe...
krila puna dobrote...
krila koja znaju da danas nije isto kao sutra...

I SAM MJESEC

I sam Mjesec kao da je izgubio tješiteljsku snagu...
i sam Mjesec kao da je izgubio snagu svoje utjehe...
i sam Mjesec kao da je postao tvrdi kamen...
i sam Mjesec kao da se pretvorio u bol,
bol vjekovima nošenu...

Bol dugu kao vječnost,
vječnost dugu kao snaga stijene...
ali Mjesec kao da je nestao izgubio svoju moć,
i sam Mjesec kao da se pretvorio u crvenu krv,
crvenu krv nevina,
crvenu krv tešku poput užarena željeza,
tešku kao srca koja su izgorjela za vječnost,
vječnost dužu od snage munje u Proljeće,
vječnost jaku kao utjeha...

Utjeha od Mjeseca iskana,
utjeha nikad dobivena,
jer i sam Mjesec kao da se umorio,
umorio od krvi nevina,
umorio i preobrazio u kamen...

Kamen tvrđi od čelika,
kamen teži od boli...
teži od boli nikad isplakane...
teži od boli nikad izrečene...
teži od boli nikad u stvarnost prizvane...
i sam Mjesec kao da ište utjehu,
utjehu koja završava u suzama i smijehu...
smijehu čista srca...

IZGUBIO SAM BAŠ SVE

Izgubio sam baš sve,
izgubio sam baš sve i dobio život, život vječan...!

I promatrao sam ljude, ljude u kovitlacu života,
ljude koji misle na sutra, sutra koje je tako blizu...

I mislio sam kako je teško izgubiti baš sve...
i premetnuo sam se u čovjeka,
čovjeka koji vidi ljepotu,
ljepotu vječnosti, vječnosti beskrajne...

I mislio sam koliko je lako izgubiti baš sve,
sve prodati i kupiti najvrjedniji biser...

Izgubio sam baš sve i dobio ljepotu...
izgubio sam baš sve i dobio ljubav...
i ispustio sam vrisak, vrisak tako bolan,
vrisak pun ljepote,
ljepota boli, ljepote užasa,
užasa dubokog, užasa koji trga...

I svi ljudi svijeta su mi bili i tako blizu i tako daleko....
i znao sam da će se moje suze premetnuti u oganj,
i znao sam da će se moji uzdasi premetnuti u sumpor...

I znao sam da će se moje besane noći pretvoriti u dane,
dane čiste poput dječjeg osmjeha...

I znao sam da će iz mojih suza poteći istina...
i znao sam da je istina jedna...

I znao sam da svi osjeti počivaju na tuzi,
tuzi prvotnoj, tuzi iskonskoj...

I mislio sam koliko su tuga i samoća lijepe kad se spare...
i mislio sam koliko je ružno kad je izgledati važnije nego biti..!
i sve što mogu reći je : „izgubio sam baš sve“..!

Izgubio sam baš sve i dobio radost,
radost koja na dubini tuge počiva,
radost koja je duboko u meni...

Izgubio sam baš sve jer sam osjetio zov, zov rijeke prvotne,
rijeke koja donosi život, život neprolazan...

Izgubio sam baš sve jer sam se odazvao zovu, zovu Kristovu...

Izgubio sam baš sve i vidio ljepotu...
i znao sam da će me ruka gospodnja voditi,
voditi k boljem sutra,
i mislio sam koliko je lijepo kad t Krist dotakne za ruku...

I mislio sam koliko je lijepo kad ta Krist povede,
ali za to treba izgubiti baš sve..!

JOŠ KAO DIJETE

Još kao dijete bijah tužan i poželjeh umrijeti,
još kao dijete poželih da me spuste u zemlju,
još kao dijete poželjeh umrijeti...

Još kao dijete ne spoznah što je kuća,
još kao dijete ne znah što je toplina doma...

Još kao dijete sam bdio u dugim i besanim noćima,
bdih u snu , u snu o ljepoti odrastanja..

Još kao dijete poželjeh umrijeti...

Još kao dijete sam gledao drugu djecu
i sramio se toga što nisam voljen očinskom i majčinskom ljubavlju...

Još kao dijete poželjeh umrijeti...
i naći negdje u kutu svoje rodne kuće mjesto za sebe,

Još kao dijete bijah obuzet i opsjednut nebom i zvijezdama..
još kao dijete sam osjećao ljubav prema mjesecu...
još kao dijete nisam plakao,
još kao dijete sam bio u brizi,
u brizi za egzistenciju...

Još kao dijete se željeh sakriti iza kaputa tuge,
tuge koja se ne može odtuigovati,
jer još kao dijete bijah tužan i željeh umrijeti...

KAKO JE BOLNO OTKRIVENJE ČITATI

Kako li je samo tu knjigu otvoriti, a tek čitati....
bio je jedan od rijetkih, možda i jedini
koji je tvrdio da je ta knjiga najjednostavnija
najjednostavnija u cijeloj Bibliji...

Bibliji toj znanjem neiscrpnj knjizi...
i mislio je kako je to jednostavno,
jer sve one grozne kataklizme će se u ljudima zbivati,
ljudi su i zemlje i gradovi...

Mislio što će na to reći suludi psihijatri,
dušebrižnici, koji nisu u stanju ni
Bibliju s kompjuterima povezati...
ili svećenici koji tvrde da se Sotona sam seli
gdje ga volja...

A ja kad čitam Bibliju vidim samo predivne ljude
poput Danijela...
i gomile užasa, gomile arhitekata novog svijeta..
gomile nakaznosti, na koje se gadi i sam sin Vražji...
i mislim kako je 1700 godina prije Krista Danijel prorokovao Sotoni
da će mu tri zadnja kraljevstva biti:

«Komunizam, Fašizam i lažna vlast naroda»...

I mislim se kako li je veselo knjigu Otkrivenja čitati...
a kako je ostatak Biblije težak za shvaćanje...
ali mi gorčinom duh ispuni gorčina duha tumača
koji sve tumače doslovno...

I mislim koliko je glupo doslovno shvatiti pretvaranje
vode u vino...

ili skidati haljine i po putu ih prostirati...

I čemu Isus na magaretu...
i da li su proroci grešni bili,
zaboli me kad se sjetim Jone i bršljana,
koji mu Gospodin sasuši,
i kako sam tužan zbog ljutnje njegove na Boga...

A bio je tako Blizu, ali Ninva bijaše tri dana hoda
od Gospodina...

I mislim u snu i sanjam dva proroka s kraja Biblije
i sanjam i mislim kako su ljudi bili veseli kad su umrli
ubijeni i kako su ležali na trgu velikog grada,
a pogani gradovi su uvijek veliki...

I kako su ljudi bili veseli kad su umrli,
toliko da su uveli običaj izmjenjivanja darova,
u spomen na taj časti lišen čin ubojstva...

I mislim se kad to izmjenjujemo darove...
i što tada u stvari slavimo...

KAO DA SE NEKA ČUDNA TUGA SPUSTILA NA MORE

More koje tuguje tugom praiskonskom...
more koje je u svojoj ljubavi tužno,
tužno za umrijet od tuge...

I mislio je na to kako mu je teško mrijet...
mrijet mada je nošen tugom praiskonskom,
tugom početka,
početka jedne velike ljubavi...

I mislio je o snovima koje rađa more...
snovima punim užasa,
i mislio je o tuzi, tuzi početka...

I mislio je: »bolje mi je živjeti nego mrijeti.«...
i mislio je o boli, boli nikad izraženoj...
i mislio je o ranama,
ranama koje je ostavila neljudskost...

Opijen sivilom jutarnje izmaglice,
je stajao pored mora,
mora prepuna tuge...

I mislio je na svoju budućnost,
budućnost jedne ljubavi,
ljubavi prema Gospodinu Bogu...

I mislio je na početak,
početak koji nema kraja...
početak koji ne završava...

I mislio je koliko je lako umrijeti...
ali nije mislio je i na snagu tuge koju ima more...

I želio se izraziti, i reći sve o svojoj boli...
i promatrao je more...
i mislio je o užasu,
užasu jednog poretka, poretka vlasti...
vlasti koja ne zna za ljudskost,
vlasti pune oholosti i zla,
zla koje ga je okružilo...

I mislio je na dobre ljude...
ljude kojima nije sve u novcu i bludu...
bludu koji nema kraja,
bludu koji završava tek na kraju...

I mislio je na svoju mladost,
i na mizeriju vlastita djetinjstva...

I znao je da mu ne vjeruju,
i izrazio je svoju bol, bol koja završava u lakim suzama...
suzama jedne sreće,
sreće koja ga je pratila,
jer ga Gospodin nikad nije zaboravio...

I mislio je kako je teško mrijet kad te ljubi Gospodin Bog...

I gledao je na gradove, gradove ispunjene užasom...
užasom koji boli do vriska...
vriska dugog kao četiri rijeke postanka...

I znao je da hladnoća umire...
ali je znao da sve završava u suzama,
i smijehu, smijehu ljepšem od svjetla...

Svjetla jedne mladosti,
i znao je za ozbiljnost svoje volje,
volje koja ga je tjerala da bdije...

Bdije nad ljudima koje voli...
i znao je da se iskrena ljubav uvijek vraća...
vraća k onom tko ju ima...

KAO DA SE TUGA UREZALA U NJEGOVO LICE

Kao da se tuga urezala u njegovo lice,
lice koje ište osmijeh...
kao da je sjeta posjetila njegove sne...
kao da je sjeta posjetila njegovu mladost,
mladost tako tužnu...

I kao da je vapio za utjehom, utjehom Gospodnjom...
i kao da je tražio bolje sutra, bolje sutra koje ište zaborav,
zaborav na sjećanja, sjećanja tako teška...

I kao da je prizivao osmijeh na vlastito lice,
lice umorno i teško, teško pod pritiskom težine tužno...

I kao da su sjećanja navirala nad tugu,
i kao da je sama bol zamijenila tugu, tugu tako tešku,
i kao da je umor zahvatio njegovu dušu,
dušu koja je umornim jecajima zazivala Gospodina...

I kao da je sama njegova duša našla put, put ka boljem sutra,
put tako težak, težak do besvijesti...

I kao da je osjetio težinu, težinu negdje duboko u sebi,
težinu koja boli, boli do užasa, užasa jedne mladosti i ljepote...
užasa koji pobjeđuje smijeh,
smijeh jednog lica u koje se urezala tuga...

Kao da su suze navrle na njegovo tužno lice
kao da su suze navrle na njegovo tužno napaćeno lice,
kao da su suze polako navirale u snu , snu o jecaju, jecaju svijetla,
svijetla prvotnog...

Svijetla pradavna, svijetla koje ište suze,
suze jednog tužnog odrastanja,
suze jedne tužne mladosti,
mladosti koja zaziva svijetlo,
svijetlo neugasivo...

I kao da su suze nagovijestale san, san o boljem sutra,
boljem sutra koje nije dolazilo,
sutra, koje je nosilo obećanja, obećanja jedne budućnosti,
budućnosti koja je dolazila tiho i olako...

I same suze kao da su bivale sve lakše i ljepše...
u ljepoti suza svog tužnog i napaćena lica kao da je navirao
osmijeh...

Osmijeh ljepši od Proljetne oluje,
proljetne oluje koja zaziva strah Gospodnji,
strah ljepši od ičeg viđena na zemlji...

I kao da su same suze pričale priču,
priču odrastanja i tuge mladosti...

I kao da su suze pričale priču o djetetu koje čovjekom posta...

Djetetu koje se vinulo nad užase svijeta, svijeta današnjega...

I znao je da ga čeka radost i smijeh,
i kao da je čekao , čekao na radost i smijeh, i kao da je čekao na
bolje...

I kao da se njegovo čekanje pretvaralo u grč, grč koji zaziva borbu s
užasom...

i kao da se njegov grč pretvarao u san,
san o mladosti i ljepoti života,
i kao da se njegov grč pretvarao u sne, sne prvotne...

I pamtio je užase, užase tamnica i straha u kostima,
straha tako teška...

I kao da se strah od kojeg ostaje samo vapaj pretvarao u svjetlo,
svjetlo života,
svjetlo života čovjeka koji zna za bolje...

Svjetlo života čovjeka koji pamti svjetlo koje navire iz traume,
traume jednog života, života koji su pratile nikad isplakane suze,
suze koje donose smijeh i radost...
suze koje znaju za put, suze koje znaju za milost,
milost Gospodnju,
milost koja nagrađuje patnju i suze...

KRŠTEN OGNJEM

I zajeca u tami spoznaje o snazi,
i zavapi za pomoć...
i zavapi za pomoć od strane svoje prve ljubavi...
i sjeti se tajni svoje prve ljubavi...
tajni velikih kao Atlantida,
a malih kao atlantik...

I mislio je o kad bi se moja riječ premetnula
u stvarnost, kad bi se otjelovila, kad bi postala duhom...
Kad bih bio zbijen u jad vlastite stvarnosti...

I kad ne bih vidio naprijed...
i kad bih stao i gledao...
i kad bi me preplavili užasi cirkusa,
cirkusa koji ne prestaje,
i kad bih u jednom trenutku,
kratkom kao rez britve, pronašao smisao,
smisao egzistencije,
smisao sporosti,
smisao tamne strane zvijezda...

Tamne strane daljine spoznaje...
i koliko bi duboko iz mene suze tekle,
a kako bi bile trnovite ruže tim suzama zalivene...

KUĆA JE DALEKO ODAVDE

Kuća je daleko odavde,
i osjećam grč, grč duboko u duši...

I mislim na kuću, kuću rodnu...
i mislim koliko je rodna kuća daleko odavde...
i osjećam bol, bol krila koja niču iz duše...
i želim se vinuti nad more, more koje tješi...

I znam da je moja rodna kuća tako daleko i tako blizu odavde..

I osjećam duboko u sebi želju da bjedu i oholost pretvorim u
plamen...
plamen neugasiv i da se vinem nad zemlju, osjetim bol bol dobrih
ljudi...

I mislim koliko je kuća daleko odavde...
kuća rodna, kuća ispunjena ljepotom, ljepotom rada...

I poželim se uspeti sve do neba i u jednom kriku s nebesa izraziti svu
svoju bol...

I u jednom kriku s nebesa izraziti svu svoju sjetu,
sjetu tako tužnu, sjetu koja je prekrila moje lice...

I mislim koliko je kuća moja rodna daleko od mene...
i mislim o tuzi, tuzi svojoj golemoj rasutoj po svijetu,
i mislim o prijateljstvu, prijateljstvu vječnom...

I želim da se moja sjeta premetne u radost,
radost postanka, postanka jedne vječnosti...
I znam da mi je kuća tako blizu i tako daleko...
i sanjam klupe, klupe poredane uz more...
i mislim na utjehu, utjehu i ljepotu utjehe, utjehe tako tihe i lijepe...

I poželim da moja radost postane radost svijeta, svijeta tako bliska...

I kao da me kuća rodna prizvala k sebi,
prizvala sebi glasom tako lijepim, glasom koji donosi sjećanje,
sjećanje na bol, bol jednog odrastanja,
odrastanja tako teška,
i poželim da mi kuća postane tako bliska...

LJEPOTA TIŠINE

Ljepota tišine kao da se nadvila nad galiciju,
ljepota tišine kao da pustoši umorem mora...
mora umorna od jecaja...

I kao da se sama Ljepota tišine nadvila nad morem...
i kao da se sama Ljepota tišine zavukla među mornare,
mornare tužnoga mora, mora koje pamti jecaje...

I kao da se Ljepota tišine zavukla među ljude,
ljude željne odmora, odmora tako teška...

I kao da je Ljepota tišine zašla među ljude, ljude željne radosti i
smijeha...

I kao da se Ljepota tišine pretvorila u krik , krik umora i sjete...

I dok su ljudi gledali u more umorno od naricaja kao da su vidjeli
svjetla....
svjetla tako daleka i bliska istovremeno,

I kao da su ljudi poželjeli vidjeti Krista kako se smije....
i kao da su ljudi poželjeli pozdraviti Krista,
Krista pozdraviti smijehom, smijehom koji spušta radost na ljude,
ljude željne radosti , radosti jedne pobjede, pobjede nad zlom...
zlom tako prepredenim,

I kao da su se saptaji mornara teška mora množili u njihovim
dušama,
dušama koje ištu osmjeh, osmjeh ljepši od ičeg ikad viđena....

I dok su se ljudi smijali kao da su suze kapale niz njihova lica...

I kao da su suze bile sve ljepše,
i kao da se neki čudni umor spustio nad njihove duše,
duše umorne od čekanja,
čekanja na radost, radost jednog boljeg sutra,
boljeg sutra koje zalazi u njihove duše...

I kao da se sutra polako pretvaralo u danas,
i kao da se sutra premetnulo u svijetlo,
i kao da se sutra premetnulo u bolje sutra,
i kao da se sutra pretvorilo u ljepotu,
i kao da se sutra pretvorilo u riječ...

Riječ tešku ko užareno olovo,
ali riječ koja donosi radost, radost boljeg sutra...

LJUDI KOJI SU BILI SPREMNI JEDNI ZA DRUGE MRIJET

Ljudi koji su bili spremni jedni za druge mrijet su gledali,
gledali u tajne prošlosti...

Ljudi koji su bili spremni jedni za druge mrijet su gledali u ljepotu,
ljepotu koja se izvijala oko ljudi koji su bili spremni jedni za druge
mrijet...

Ljudi koji su bili spremni jedni za druge mrijet su se izvili oko njega,
čovjeka koji je bio spreman za njih mrijet...

Čovjeka jedne tužne prošlosti,
prošlosti jedne mizerije,
prošlosti jednog jada,
prošlosti jedne ljubomore na sve ljudsko,
prošlosti jada oholosti,
jada ljudi koji nisu spremni jedni za druge mrijet...

I mislio je o tajni,
tajni sakrivenoj u grobovima,
grobovima ljudi koji nisu spremni jedni za druge mrijet...

I ispusto je krik,
krik užasa,
krik bijesa,
krik biča Božjega,
krik duži od vječnosti,
krik koji čisti dušu...

I promatrao je nakaznost svijeta,
nakaznost svijeta današnjeg,
svijeta koji nikad nije učinio ništa ljudsko...
svijeta koji je s cerekom promatrao bol,
bol njegova rađanja...

I znao je da ga ljudi vole,
vole ljubavlju iskrenom,
ljubavlju lišenoj pohote i koristoljublja...
ljubavlju koja donosi svjetlo,
svjetlo ljudi koji su bili spremni za njega mrijet...

MOĆ VRISKA

Ponekad mi dođe da vrisnem
i izbacim svu svoju mučninu u jednom kriku,

Ponekad mi dođe da vrisnem,
da vrisnem nad jadom,
da vrisnem nad užasima umobolnica,
da vrisnem poput glasa iz stijene.
da vrisnem i izbacim iz svoje nutrine
jad njihove oholosti.

Ponekad mi dođe da izbacim nutrinu
iz sebe, ponekad mi dođe da ogriješim o krista
i u užasnom kriku izbacim bisere pred svinje
pa makar me prožderale,

Ponekad mi dođe da u bijesnom kriku
dugom poput Nila izbacim iz sebe sav njihov jad,

Ponekad mi dođe da se razbjесnim radi tuge sebe
nad sobom....
ponekad mi dođe da vrisnem i kriknem i zađem
U tajne života !

Ponekad mi dođe da smijući se nad ludosti
bijesnim nad sobom i da plačem suosjećajući s ljudima!!

Ponekad mi dođe da kriknem i urliknem poput magme iz
užasno jakog vulkana...!!

Ponekad mi dođe da se moj krik premetne u
plamen, oganj, dim i sumpor...

Ponekad mi dođe da otvorim vrata pakla i da plačem...

Ponekad mi dođe da plačem nad jadom i suosjećam
s onima među jadom koji su odlučili biti bolji ljudi.

Ponekad mi dođe da plačem i bjesnim istovremeno na njih uvijek me
hvata želja da shvatim razloge užasa,
užasa nad kojim plačem,

Ponekad sam ljut na tromost vremena
i ljut na sebe jer mogu na nogama spavati
i nikog osim Boga se bojati,...

Ponekad mi dođe vrisnuti i izbaciti samo sažaljene iz sebe,

Ponekad mi dođe gorčinu u bjesni krik pretvoriti
i uvijek mi dođe se upitati...???

MORE JE TUŽNO

More je tužno i kao da u svojoj duši doživljava Kristovu bol...

More je tužno i prisjeća se bluda,
prisjeća se bluda zlih mornara...

More je tužno i kao da u svojoj dubini želi osjetiti bol...

More je tužno i znao sam po večernjem svjetlu da će more kad ga
posjetim biti tužno...

jer more pamti užase bluda i oholosti,
oholosti nad jadom, jadom koji zavrjeđuje bijes...

More je umorno u svojoj tuzi
i more kao da se trudi izraziti svoju tugu,
tugu nad onima koji su štovali Gospodina Boga...

More kao da želi premetnuti u tugu neizrecivu...

More se skrilo u dubini duše dobrih ljudi...
i dobri ljudi kao da žele potonuti u tugu,
tugu koju osjeća more...

More se nadvilo nad užase zla, i kao da je podivljalo,
podivljalo od boli, boli koja se premetnula u tugu...
i sam Bog kao da je osjetio bol koju nosi more...
i stojim i gledam more kako tuguje i počiva
i more mi otkriva svoje tajne,
tajne skrivene davno, skrivene od postanka mora...

I kao da me tuga mora privukla k njemu...
i nisam se želio premetnuti u bijes mora,
ali sam želio osjetiti tugu koju nosi more...

Promatrao sam, užase, užase dubine mora...
i tugovao sam duboko u sebi
i gledao sudbine, sudbine ljudi koji su se bojali tuge,
a nisu gospodina Boga...

I bio sam duboko ganut sudbinama ljudi koji su se bojali Boga...

Ti ljudi kao da su osjetili tugu,
tugu iskonsku,
tugu koju ima samo more...

MORE JE UMORNO

More je umorno i u svojoj veličanstvenoj ljepoti kao da zove k sebi
ljudu

More je umorno i kao da ište utjehu...
i ljudi kao da čuju neki misteriozni zvuk,
kao da sirene nariču nad dušama ljudi,
kao da sirene nariču nad paklom...

More je umorno i ište utjehu,
more je umorno i ište ljude vesele u duši...

I kao da je sam Lucifer spustio oganj dim i sumpor nad more,
more tako veličanstveno i lijepo...

I kao da oganj dim i sumpor žeže mukama paklenim samo more.

More ljudi koji su se odali bludu, razvratu, oholosti i drugom užasu...

More kao da je tužno i umorno i kao da želi dati utjehu ljudima,
ljudima koji štuju Gospodina Boga,
ljudima koje ne žeže Lucifer, ljudima punim dobrote...

I kao da se samo more pritajilo u jedno jutro,
jutro jedne mladosti,
jutro jednog nesretnog djetinjstva,
djetinjstva i odrastanja velikog ko samo more...
I ljudi puni dobrote su gledali more, more koje krije velike tajne,
mora koje krije tajne postanka,
mora koje krije tajne života,
mora koje krije tajne ljepote, ljepote duše jednih ljudi,
ljudi koji žele i vole govoriti istinu, istinu tako mučnu ne ljudima...

I samo more kao da iznosi sol, sol tako bljutavu...

I promatram užase pakla, grozota i užasa koje je skrilo more,
more umorno od tuge, tuge dobra, dobra koje se skrilo u ljudima,
dobra koje ište smijeh i radost,
radost jednog djetinjstva, djetinjstva djece Kristove...

NEKI MORNARI PLAČU

Neki mornari plaču nad užasima dna mora...

Neki mornari požele sabiti svu svoju tugu,
u jedan vrisak,
vrisak težak kao vječnost...

Neki mornari plaču zbog zova Sirena,
Sirena koje pozivaju u tugu,
tugu Oceana...

Neki mornari plaču nošeni širinom i dubinom mora...
neke mornare more zli sni,
sni o jednom nesretnom životu...

Neki mornari nose u sebi tugu,
tugu snažnu kao užareno željezo...

Neki mornari požele sabiti svu svoju tugu
u jedan jecaj...
jecaj ljepši od Ljetnje oluje...

Neki mornari jecaju, ali ne nariču...
neki mornari plaču nad tugom Oceana...
neki mornari poznaju dušu mora...

Neki mornari ostaju prestravljeni
nad dubinom mora...
neki mornari nose bol,
bol u sebi,
bol u dubini svog srca...

Neki mornari žele riječima,
teškim riječima izraziti svoju bol,

bol koju nose u srcima...

Negdje u dubini Oceana neki mornari
slušaju zov vječnosti...

Neki mornari zovu smrt i pričaju s njom...
smrti teške poput užarena Olova....

Neki mornari jecaju u dubini svog srca,
neki mornari osjećaju zov kuće,
rodne kuće, i sanjaju o rodnoj kući...

Neki mornari upadaju u mirne sne,
sne o boljem sutra...
i kad spoznaju da je sutra blizu,
pitaju se čemu prošli dan...
prošli dan tako lak...
ali ti mornari znaju da je uvijek lako,
i ne zovu težinu...

Težinu pretešku za njihova srca,
srca puna ponosa...
ponosa samoće i mirnoće mora...

NE SJEĆAM SE SVEGA

Ne sjećam se svega
i kao da u izmaglici prvog jutarnjeg svijetla prepoznajem sebe...

Ne sjećam se svega
i kao da u ponoru vlastite prošlosti pronalazim sebe...

Ne sjećam se svega,
ali kao da vlastita prošlost nadire u mene...
ne sjećam se svega,
ali kao da traume jednog odrastanja nadiru u mene...

Ne sjećam se svega,
ali kao da shvaćam težinu,
težinu jednog doba, doba jedne mladosti...

Jednog doba i jedne mladosti,
koju kao da želim sabiti u jedan vrisak,
vrisak dugačak kao vlastita prošlost,
vrisak koji zadire u rane,
rane jednog odrastanja ...

Odrastanja ispunjenog gorčinom...

I gledam na ljubomoru, ljubomoru koja nije vrijedna milosrđa....

I kao da u njoj nalazim početak jedne mladosti...
i moje tihe oči promatraju početak,
i gledaju u rodnu kuću...

Rodnu kuću jednog nesretnog odrastanja,
rodnu kuću koju mi ne može zamijeniti ni jedna kuća...

I gledam u rodnu kuću i mislim o tuzi,

tuzi koja je tugovana u mojoj rodnoj kući...

Ne sjećam se svega,
ali kao da tuga rodne kuće nadire u mene...

I stojim i gledam u magičnost jutra,
jutra jedne tugom obojene mladosti...

I kao da znam za ljubav,
ljubav iskonsku...
ljubav koju u sebi nosi rodna kuća...

I poželim se vinuti na nebo
i s neba gledati rodnu kuću, kuću jedne boli...
boli i tuge...

I poželim odtugovati cijelu svoju mladost i život...
i poželim se vinuti nad užase,
užase hladnih ljudi,
hladnih ljudi, od kojih je nemoguće iskati milosrđe...

I kao da tuga i bol nadiru u mene,
ali ipak znam da me Gospodin Bog voli...

I kao da znam da će sve prestati...

I kao da znam da će bol nestati...
jer znam da sam ljubljen od Gospodina Boga...
Gospodina Boga predivna, Gospodina Boga koji me voli...

I poželim mu reći za svoju bol,
ali znam da on za nju zna,
i znam da će mi izbiti krila,
krila koja vode k početku, početku jedne mladosti...

I osjećam bol, bol koju u sebi nose uspomene,
ali znam da bol uvijek prestane,
prestane ako te Gospodin Bog voli...

I znam da su moje suze teške, teške i bolne,
ali ipak radost Božju ne može zamijeniti ništa...
radost jedne rodne kuće...

NEKI MORNARI PRODAJU DUŠU TUZI OCEANA

Neki mornari prodaju dušu tuzi Oceana...

Neki mornari poniru u dušu punu boli,
boli koju nose u njoj...
a ipak ju prodaju tuzi Oceana...

Neki mornari se boje smrti,
smrti koja ih mori jer su prodali dušu tuzi Oceana...
neki mornari piju i u alkoholu umiru od bezdušnosti...
neki mornari prodaju dušu boli Oceana...
neke mornare more grčevi u srcu...
srcu izgorjelom davno...
srcu izgorjelom za vječnost...
neke mornare more zvuci Sirena...
Sirena koje ječe na njihovim srcima...

Neki mornari traže utjehu u boli mora...
neki mornari umiru u prolaznosti vremena,
neki mornari se boje budućnosti, budućnosti koja vječno traje...

Neki mornari se izvijaju u boli,
boli koje nose negdje u sebi...

Neki mornari promatraju more,
more puno patnje i bola...
more puno bola, bola koje more nosi duboko u sebi...

Neki mornari plaču,
plaču u tuzi za boljim životom...

Neki mornari se glasno smiju,
i uživaju u ljepoti smijeha...

Neki mornari samo žele izraziti bol...

Neki mornari svoju bol u teškim suzama predaju moru...
i puštaju more da boluje...
ali ti mornari ne prodaju dušu tuzi oceana...

NEKI MORNARI UMIRU

Neki mornari umiru,
neki mornari umiru nošeni tugom vječnosti...

Neki mornari umiru nošeni prolaznošću vremena...
neki mornari umiru u snu o boljem životu..
neki mornari pričaju o tuzi Oceana...
neki mornari nose u sebi tugu duboku k'o vječnost...
neki mornari plaču u snu o boljem životu...
neki mornari tužno pjevaju,
pjevaju o prolaznosti života...

Neki mornari pjevaju,
pjevaju o tuzi svojih života,
jer neki mornari se ne vraćaju s puta na koji su krenuli...

Neki mornari uzdišu duboko,
jer velik je teret na plećima mornara...
neki mornar poznaju more u dušu,
dušu punu boli,
boli koju donosi težina puta...

Neki mornari pjevaju,
pjevaju tužno o tuzi mora,
neki mornari plaču,
plaču nad tugom svog poziva...

Neki mornari vole djecu,
i vesele se bezbrižnosti dječjeg života...
neki mornari poštuju more,
neki mornari uživaju u ljepoti mora...
ali ipak neki mornari umiru

NEKI MORNARI UMIRU II

Neki mornari umiru u izmaglici jutarnjeg svjetla...
neki mornari umiru nošeni prolaznošću vjekova...
neki mornari podaju dušu moru...
zlu moru koje uzima duše...

I stojim pored mora i promatram prvo jutarnje svijetlo nad morem...

I gledam kao u snu kako duše tonu u bezdan,
bezdan zla mora...

I razmišljam o tuzi, tuzi jednog vremena...
i gledam more i divim se njegovoj snazi...
i mislim o moru, moru koje ostavlja rane na duši...
i mislim o moru i mornarima koji su prodali dušu moru,
i umrli za more, more koje uzima k sebi...
i znam za oganj dim i sumpor mora, mora koje tješi...

I gledam more kako li je samo divno u snazi svoje utjehe...
ali ipak neki mornari umiru...

Umiru sa zovom prve jutarnje svjetlosti...
svjetlosti koju spušta sam Sin Božji na more,
more puno neispričanih priča,
priča o životima jednog vremena...

I mislim na dobre ljude koji nisu podali života,
koji nisu podali mladosti,
koji su se divili moru i nisu htjeli umrijeti,
umrijeti i podati se zovu sirena,
sirena morskih koje zovu,
zovu zlokobnim glasom,
glasom koji vodi u užase,
glasom koji zove na blud, blud koji mornari čuju duboku u sebi,

I nošeni tragedijom vlastite sudbine slušaju taj zov i podaju mu se...
I kao da su zle sirene umorile i samo more,
i kao da samo more želi da izrazi svoju snagu,
i zaželi utjehu...

Utjehu koju mu može pružiti samo Gospodin Bog...
utjehu radosti i veselja djece,
djece spontane i vesele,
djece čija srca ne znaju za zlo...

Djece koja ne znaju za zlo...
djece pred kojima je more, mada u tuzi veselo...
i samo more kao da želi zaživjeti u veselju,
ali ipak tuguje, tuguje tugom iskonskom...
tugom koju nose vriskovi ujeda za dušu,
dušu mornara koji umiru...

OSJEĆAJ IZBIJANJA KRILA

Osjećajući kao da mu izbijaju krila...
osjećajući kao da mu izbijaju krila,
krila puna ljepote iskonske...

I znao je da je našao put,
put posut trnjem,
trnjem tuge iskonske...

I znao je da će magičnu ljepotu njegovih krila
prekriti svjetlo...
svjetlo jedne mlade starosti...

I znao je da je mada je bio dijete bio ozbiljan...

I znao je za ljepotu krila,
krila koja vode magičnim putem na nebo...
nebo koje je bilo neutješeno i puno tuge...
tuge i boli...

I znao je da ništa ne može umanjiti ljepotu njegovih krila...
krila koja vode kući,
kući davno isplakanoj...
i u tisućama suza izrečenoj...

I znao je da je put i dug i kratak...

I znao je za nagrade koje ga čekaju,
i znao da mu je teško mrijet,
mrijet nošen vječnošću...
vječnošću jedne radosti,
radosti jedne pobjede,
pobjede koja donosi svjetlo na svijet...
svjetlo jednih krila,

krila boli jednog odrastanja...

Krila boli neljudskosti,
krila boli i patnje rječima neizrecive...

Krila punih ljepote,
ljepote jednog postanka,
postanka jedne vječnosti,
vječnosti koja vodi u nov život,
život prepun radosti...

Radosti koju donosi tuga,
tuga duboka, i teška...
ali koja ipak završava u radosti...
radosti jednog savršena života,
života koji donosi bijela krila,
krila koja se mogu vinuti nad sve dobre ljude...

OSTAO JE SAMO PAPIR I NA NJEMU PJESMA

Ostao je samo papir i na njemu pjesma,
pjesma o tuzi...

Pjesma o jadu...
pjesma o mizeriji duha....
pjesma o jednom sutra...

Pjesma o jednom boljem sutra,
boljem sutra u svijetu bez divljaka,
boljem svijetu ljudi,
ljudi punih duha harmonije i sklada...

I stajao je na sred pustinje Galilejske i promatrao užase,
i mislio je o tom koliko mu je kuća daleka...
kuća u kojoj nema laži,
kući ljudi koji se bore za istinu...

I bio je nedokučiv ljudima,
ljudima čija su srca izgorjela za vječnost...

I promatrao je užase neljudskosti...
i ponosno je promatrao sutra,
sutra koje postaje danas...

I mislio je o tuzi,
tuzi koja ga pokreće ka boljem svijetu,
svijetu savršenih ljudi,
savršenih ljudi koji ne ištu svakodnevno korist,
korist koja uzima oči...

Korist koja obuzima laž, laž lažne duše i srca...
laž koja trune i umire...
laži užasa svakodnevna,
i razmišljao je o lažima,
lažima koje nemaju kraja,
a tako su bijedne pred istinom...

Istinom svakog ko je na putu Kristovom,
putu tako lijepom,
mada trnjem i užasima posutom...
jer svatko ko se u Krista pouzda zna da iza njega ne ostajesamo
papir i na njemu pjesma...

PROŠLU NOĆ SAM SANJAO

Prošlu noć sam sanjao,
prošlu noć sam u snu plakao,
prošlu noć sam u snu gledao,
prošlu noć sam u snu slušao,
prošlu noć sam u snu slušao glasove, glasove dječje pune tuge i
boli....

Prošlu noć sam čuo ljude kako divljaju i djecu kako plaču...

Prošlu noć sam gledao u ljude,
prošlu noć sam u snu gledao u ljude kako ubijaju druge ljude...

Prošlu noć sam slušao buku i dreku, prošlu noć sam u snu gledao u
ljude,
gledao u ljude pune bijesa i željne osvete, osvete nad nevinima...
prošlu noć sam u snu gledao anđele, gledao anđele kako plaču...

Prošlu noć sam gledao anđele kako tješe djecu...
prošlu noć sam gledao djecu kako bježe, kako bježe u nepoznato...
prošlu noć sam gledao djecu punu tuge,
i grčilo se moje lice, nad patnjom, patnjom dječjom...
prošlu noć sam vidio užase i bol, užase i bol jeke...
i kao da je moje srce osjetilo užase, užase neisplakane...
i kao da su moje oči bdjele i kao da je moj um spoznao,
spoznao tajnu mizerije...
i kao da sam gledao u tajnu neljudskosti i kao da sam se grčio,
grčio od spoznaje neljudskosti...

Prošlu noć sam plakao i bdio u snu...
prošlu noć sam čuo pjesmu, pjesmu nevine djece, nevine djece koja
su plakala...

Prošlu noć sam čuo glasove umornih ljudi,

umornih ljudi koji su voljeli djecu....
i kao da je umor zašao u duše umornih ljudi...
i kao da su im oči postale lijepe...
i kao da im je glas postao ljepši...
i kao da su gledali sebi u srce...

PROŠLU NOĆ SAM SANJAO III

Prošle noći sam sanjao lica, lica ljudi, ljudi koji mi nanose traumuu...

i kao da je moje sjećanje bilo pre jako...

i kao da je moje sjećanje čeznulo za zaboravom...

i kao da je moje sjećanje dozivalo tugu i sjetu...

i kao da je moje sjećanje dozivalo pustoš i grozu pustoši...

i kao da su moja sjećanja postajala sve jača...

i kao da su moja sjećanja postajala pre jasna...

i kao da sam jasno vidio razliku između dobra i zla...

i kao da sam u snu plakao, i kao da sam u snu gledao u oči...

Gledao u oči zle ljude...

i kao da sam u snu gledao u lica samu traumuu,

i kao da sam u snu tražio odgovore na pitanja, pitanja tako teška...

i kao da sam u snu jecao, i kao da sam u snu tražio zaborav,

zaborav na jad, jad jednih ljudi...

i kao da zaborava nije bilo, i kao da je ostajala samo trauma,

trauma na meni...

Prošlu noć sam vidio svjetla, svjetla tako tužna, svjetla plača...

i kao da se vrijeme, vrijeme patnje razastrlo preda mnom,

i kao da su svjetla bila tako daleka...

i gledao sam u užase jednog odrastanja,

i gledao sam u užase jedne mladosti,

i gledao sam u užase lažnih ljubavi,

i gledao sam u svoju patnju, patnju tako tešku, patnju prvotnu...

i kao da se tuga svinula oko mene,

i kao da sam zaboravljao na suze, suze traume lažne ljubavi,

lažne ljubavi tako teške...

i kao da je plač našao put, put ka mojim očima,

očima začuđenima nad užasima,

užasima krista, tek rođena i već htjenjem u smrt poslana...

PROŠLU NOĆ SAM SANJAO II

Prošlu noć sam sanjao užase...
prošlu noć sam sanjao grozote gore od Ivanove Apokalipse...

Prošlu noć mi je smrt pustošila dušu...
prošlu noć sam gledao u užase neljudskosti...
prošlu noć sam sanjao bol, bol jak do užasa...

Prošlu noć su se probudile moje rane,
rane koje nosim duboko, duboko u dubini svoje duše...

Prošlu noć sam sanjao svijet,
svijet, svijet današnji...

Prošlu noć sam u snu vrištao od bola...

Prošlu noć sam sanjao sebe kako čeznem za tugom,
tugom iskonskom...

Prošlu noć sam gledao u užase bijesa koji ne zna za milost...

Prošlu noć sam sanjao sebe kako dozivam Gospodina Boga
predivna...

Prošlu noć sam sanjao kako mi se Gospodin Bog javlja,
i govori: »Izdrži još malo«...

Prošlu noć sam strpljivo bdio u sne,
sne jedne mladosti...

Prošlu noć sam sanjao hladne ljude,
ljude u kojih ne možeš iskati ljudskost,
ljude za koje je materija odavno proždrla duh...

Prošlu noć sam iskao utjehu,
utjehu tuge, tuge koja ispunjava srce...

Prošlu noć sam promatrao užase neljudskosti,
neljudskosti materije...

Prošlu noći sam razmišljao o snazi hladnoće...

Prošlu noć sam gledao užase oholosti,
oholosti koja ne zna za dječji smijeh...

Prošlu noć sam shvatio koliko djeca čine svijet sretnijim...

Prošlu noć sam shvatio koliko je ljubomora hladnih ljudi
jaka, ljubomora koja ubija,
ljubomora od koje se lede oči dobra čovjeka,
ljubomora koja je teška za gledati...

Prošlu noć sam osjetio divlju snagu ljubomore, ljubomore koja
ubija...

Prošlu noć me iz sna probudio plač,
plač tek rođenog...

ŠIBENIK JE ČUDESAN

Šibenik je čudesan u ranu zoru,
zoru jednog Proljeća, Proljeća jedne mladosti,
mladosti kovane na nakovnju užarenom,
nakovnju jednog grada ispunjenog čežnjom jedne mladosti...

Čežnjom jednog djeteta koje uvijek ozbiljno čovjekom posta...

Čovjekom ozbiljnim koji je tražio bolje sutra...
čovjekom koji pita, zna i nalazi...

Šibenik je čudesan, i kao da motri na ljude,
ljude željne utjehe i kao da ih bodri,
bodri u njihovoj tuzi i zalazi im u mir, i donosi mir još veći...

Sam Šibenik kao da je vesel,
veseo do uzvika, i kao da pita ljude
i kao da ište spoznaju, spoznaju jednog grada,
spoznaju jednog grada o svojim ljudima...

I sami ljudi kao da su u čudu neviđenu,
i kao da se pitaju: "Što nas to ovaj grad pita"...

I sami ljudi se čude gostoprimstvu toga grada,
grada jednog lijepa, ponizna i čista, čista u duši,
duši punoj utjehe...

I kao da znaju da grad čine baš oni,
su zaneseni njegovom čudesnom ljepotom...
I Šibenik im pruža ruku,
ruku nježnu naivnu i veselu...

I kao da ih zove k sebi i nosi sreću jednog grada,
grada nad kojim je nekoć divljalo zlo,

zlo veliko, zlo zlih ljudi koje je taj isti grad porazio...

I donio im mir i veselje i čudesnu utjehu...
a ljude kao da to ne mori, nego gledaju u duh toga grada,
i ištu spoznaju, i ljepotu znanja, rada, poniznosti, ljubavi i vjere...

I znao sam da ću doživjeti jedno jutro,
jutro puno veselja i ljubavi i ljepote,
kad ugledam ulice svoga rodnog čudesnog grada...

P.S.Posvećeno mom rodnom gradu

SRED SELA

Sred sela, sela svih sela, naš don. Tomislav Katoličku misu služi...

I sami ljudi stoje srede crkve i gledaju u čudu u našega don
Tomislava koji Katoličku svetu misu služi...

I stoje ljudi i sudjeluju u ritualu
i gledaju u duhovni zanos našeg don. Tomislava, i promatraju
sjetunašeg don Tomislava koji svetu Katoličku misu služi...

I kori naš don Tomislav ljude, ljude pritisnute teškim bremenima...

I nižu se imena raznih ljudi, ljudi koji su preteška bremena stavili na
ljude...

I sam don Tomislav kao da je tužan, tužan do iznemoglosti što je to
tako...
i sam Krist ga gleda s neba i stoji u čudu i čudi se duhovnom zanosu
našeg
don Tomislava...

I misle ljudi u sebi na životne brige,
a naš don Tomislav kao da osjeća patnju jednog grada koji je
surovijod Boraje u zimu...

I more ga teška životna pitanja, i kao da je začuđen,
patnjom ljudi, ljudi seoskih...

I naš don Tomislav misli u sebi na Gospodina koji ga gleda, a ja kao
da se ne mogu načuditi duhu, duhu našeg don Tomislava....

I naš don Tomislav razmišlja i misli o tome gdje je nestao duh,
duh koji ga je doveo u taj napol grad napol Boraju, napol
psihijatriju...

I misli naš don Tomislav o tome
kako li je ružno i neljudski kad materija nadvlada duh..

I promatra naš don Tomislav u starije građane tog nesretna Grada,

I kao da ga je sam Duh Sveti odveo pored bunara sred pustinje,

I pustio ga da odmori dušu, dušu umornu od rada,
rada isposničkog...

I kao da mu se tuga rasplinula u pijesak pustinjski,
i kao da mu je tuga se svila oko duše...

I kao da je u užarenu pijesku izliječio dušu,
dušu tako umornu i odmora željnu...

SUNCE U NJEGOVIM OČIMA

Sunce u njegovim očima je nosilo tajnu,
tajnu od vječnosti iskanu...

Tajnu užasa jednog bolnog odrastanja...
odrastanja koje je nosilo bol,
bol duboko u duši...
duši koju mogu ponijeti samo jedna krila,
krila koja vode kući...
kući od djetinjstva iščekivanoj...

I znao je da će ljepota krila zasjeniti užase,
užase jednog djetinjstva i mladosti...

I sanjao je o kući,
kući svojoj rodnoj...

I znao je da svi odlaze kući,
kući u koju vode krila,
krila završetka,
završetka jednog užasa...

I boljelo je duboko u srcu...

I mislio je samo kolika je ljubomora oko njega
i znao je da će ga dotaći, dodir ruke Gospodina Boga predivna...
tješiteljski dodir ruke Gospodnje...

I boljelo je do užasa,
užasa o kojem će se pričati vječnošću...
vječnošću jednog odrastanja...
odrastanja iz kojeg nezaustavljivo izbijaju krila...
krila koja će ga odvesti kući...

I mislio je i, znao je da je sva mu utjeha u Gospodinu predivnom,
Gospodinu koji je uvijek utjeha za dobre...

I znao je da će tugovati,
tugovati vječnošću...

I da samo bol može donijeti krila,
krila koja vode kući...
kući u kojoj ga čeka smijeh i radost...
radost jednog dječaćkog sna...
sna o boljem sutra...
boljem sutra koje je nagovještavalo sunce,
sunce u njegovim očima...
sunce jedne cijene koju je morao platiti,
platiti da bi ga dotakla Gospodnja riječ...

I stajao je pored mora i promatrao divljinu mora...

I mislio je o tajnama koje je more sakrilo,
jer more ima tješiteljsku snagu...
tješiteljsku snagu koja donosi,
utjehu Gospodnju, Sunce u očima i krila,
krila koja vode kući,
kući od mizerijom ispunjenog djetinjstva iščekivanoj...

ŠUTLJIVE SOBE GOVORE

Šutljive sobe govore,

Šutljive sobe govore o tajni grobova,
šutljive sobe govore o tajni vječnog života...
Šutljive sobe govore o onom jučer koje je stvarno bilo jučer...

Šutljive sobe govore o tajni gorkog uspjeha...

Šutljive sobe govore o užasima umobolnica...

Šutljive sobe govore o užasima ulaska duha umobolnica u dušu...

Šutljive sobe govore o tajnama muka,
o tajnama muka nikad isplakanim....

Šutljive sobe govore o dubini mora i sna o moru...

Šutljive sobe govore o izgledu svojih stanara...

Šutljive sobe buče u krvi...

Šutljive sobe govore istinu o tajnama praznine...

Šutljive sobe govore o tajni spasenja...

Šutljive sobe govore o brzini prolaska vremena...

Šutljive sobe govore o užasima buke u japanskim tvornicama...
Šutljive sobe govore o plaču metala koji netko reže...

Šutljive sobe govore o užasima nakaznosti osjećaja kamena,
kamena iz kog su isklesani grobovi...

Šutljive sobe ne vole goste,
jer gosti traže odgovor na tišinu šutljivih soba....

I znaju da ,da bi ih čuo moraš pažljivo slušati,
njihovu tišinu...

Šutljive sobe nikad ne pjevaju...

Šutljive sobe nikad ne donose radost,

Šutljive sobe nikad ne donose tugu...

Šutljive sobe donose samo užas,
užas hiljadama godina po umobolnicama tkan...

Šutljive sobe su u svojoj dubini povezane s umobolnicama...

Šutljive sobe nikad ne plaču,
jer sve što šutljive sobe žele jeste jad i pustoš,
jad i pustoš jednog hiljadama godina dugog vremena...

Šutljive sobe donose uzaludnu želju za jecajem...
joj, kako je teško izraziti sve užase šutljivih soba...

Šutljive sobe donose olakšanje snu jednog djetinjstva i mladosti...
djetinjstva i mladosti užasima egzistencije ispunjenim...

Šutljive sobe su namijenjene onom tko je sebi zadnji...
i ako me tražiš naći ćeš me u nekoj šutljivoj sobi,
ili u užasnim klevetama ispunjenim šutljivim sobama...

Šutljive sobe donose jad,
jad onih koji samo žele ostaviti trag o postojanju...
nikad isplakan jad...
i čemu uopće trag...???

ŠUTLJIVE SOBE GOVORE II

Šutljive sobe pričaju,
šutljive sobe pričaju o tajnama mora...

Šutljive sobe pričaju o tajnama morskih dubina...
morskih dubina prepunih zavijanja, sirena morskih...

Šutljive sobe pričaju o tajni smrti, smrti vječne...

Šutljive sobe pričaju o tajnama nakaznih noći,
nakaznih noći loše lažne ljubavi i morbidnog smijeha...

Šutljive sobe pričaju o ožasima onog što u sebi nose...

Šutljive sobe ne trpe ljepotu,
šutljive sobe znaju da će im doći kraj...
šutljive sobe ne pričaju o svom kraju...

Šutljive sobe ne podnose iskrenost,
šutljive sobe samo ištu korist...

I ponekad u duhu se poželim vinuti nad užase šutljivih soba,
nad užase od početka svijeta nezapamćene...

I poželim ispustiti vrisak, vrisak jak kao Atlantik u svojoj dubini...
ispustiti vrisak, vrisak kojeg se šutljive sobe tako boje...
jer šutljive sobe se boje ljepote,
šutljive sobe znaju samo za laž,
jer šutljive sobe su stvorene od laži,
laži otrovne...

I šutljive sobe bježe pred istinom...
i stojim i u mirom ispunjenoj samoći
razmišljam o jadu šutljivih soba,

jadu jedne oholosti,
oholasti i mizerije, mizerije koja zna samo za užas, užas grijeha...
užas grijeha od kojih se ledi krv poštena čovjeka...

I mislim kud idu šutljive sobe,
sobe pune šutnje kao odgovora na istinu...

I mislim se koliko su šutljive sobe jadne,
i ne mogu shvatiti šutljive sobe,
šutljive sobe svakom dobru čovjeku tako strane..
strane, jer šutljive sobe ne mare za ljubav, milosrđe, dobrotu...

Šutljive sobe bi htjele biti voljene,
voljene nekom čudnom ljubavlju...
čudnom ljubavlju kojoj nema kraja,
jer šutljive sobe donose samo jad,
jad za vječnost odbačen,
jad koji mrzi svaki dobar čovjek,
jad koji opsjeda bezdušnost užasima ispuunjenih šutljivih soba...
jer šutljive sobe žive tuđe živote,
jer šutljive sobe žive samo za materiju...
jer šutljive sobe žive samo za smrt,
jer šutljive sobe su vezane uz smrt,
smrt koja ne zna za oprost...

O, kako je težak pogled u unutrašnjost šutljivih soba...
o, kako je mučna spoznaja šutljivih soba,
soba koje se ne boje Gospodina Boga,
soba u kojima nema duha,
soba koje su do krajnosti opsjednute materijom,
soba u kojima borave srca izgubljena za vječnost...

SVOJOJ SOCIJALNOJ RADNICI

Vještih prstiju prebire po kartonima,
i traži neko rješenje i pita što ste po struci...

I kaže bit će nešto valjda...

Umorna od bijede grada u kom ljudi ne vole raditi..
umorna od plača djece, od kojeg se srce steže,
umorna od molbi i zamolbi,
umorna od pitanja,
umorna od odgovora,
misli, gdje s ovim , a gdje s onim...

Umorna od rada se sjeća djetinjstva...

Sjeća se dana kad je mislila da se posao dobiva poštenjem,
ljubavljju prema radu i znanju..
ali ona je jedna od onih koji nisu se toku rijeke
života nezaposlenih predali,
već je ostala čista,
čista od zla i nameta,
velika je to stvar biti takav
u gradu ispunjenom malograđanštinom,
u kojem se sve dobiva preko veza i prljava novca...

Umorna od malograđanštine usne san na javi,
san o nekom boljem svom gradu gdje vlada
zakon, red i poštenje i ljubav..
gradu u kojem se nađe za svakog barem učiti,
i spremati se za posao...

Gleda i čuje i vidi plač dječji i osjeti bol negdje u sebi,
kao da joj nešto divlja u kostima,
i kao da joj dolazi plakati nad sudbinama ljudi...

Ljudi bez posla i interesa za posao...

Ljudi kojima je zlo zašlo u tajne mladosti..
i koji ne pamte prve djevojke,
i koji žive samo za danas i ne misle na sutra,
sutra koje bi moglo barem zaustaviti plač,
plač njihove ničim krive djece...

THE POWER OF SCREAM

The power of scream...
The power of scream longest as a Nil...
The power of scream who owes the power,
power full of beauty...
The power of scream,
scream greatest than Mon in Springtime...
And if you want to see me,
you can find mee in the power of scream...
Power of Springtime...
Power of Sun...
Power of morning...
Power of honesty...
I always asked my self where power of scream ends...
It ends in deepest dreams...
Dreams full of sadness...
Why people have fear of beauty...
Why people have fear of beauty of scream...
Where I can find the beauty of scream...
Where my body ends...
Where scream hard as a stone ends...
Where the sea ends...
Scream across the daing sea...
Sea without beauty...
Sea without fear...
Where beauty desapired...
But you can find beauty in scream...
Looking and dancing in world full of stupidity...
Looking world full of stupidity...
World full of dirty money,
dirtiness that can be told in youst one screem...
Where dirtines of Democracy ends...
Where stupidity and society without Good ends...
It ends in screaming...

And after screaming in tears full of laughing...
And where this world, full of stupidity ends...
And after all there is only scream...
Scream that ends with silence,
silence full of beauty...

THIRSTY

My soul is thirsty...
My soul in his deep is thirsty...
My soul is wounded and thirsty...
Thirsty like stars,
stars that are dieing...
Stars that shining deathly...
Stars from which fear of Good is desapiired...
Stars that want scream like stone...
Stone full of beauty...
My soul is thirsty...
My soul is thirsty...
My soul is hard like ocean...
And I ask my self where is beauty,
beauty of thirstynes desapeard...
My soul and my mind is wounded...
Wounded deepply in the hearth,
hearth of soul...
My soul is thirsty...
And heaven is dying...
Dying from thirstines...
And I want in spirit fly over a desert and make my soul clean...
Clean and thirsty...
Because my soul is thisty from lonllines...
And my soul is thirsty for beauty...
Beauty full of danger...

THE POWER OF SCREAM

The power of scream...
The power of scream longest as a Nil...
The power of scream who owes the power,
power full of beauty...
The power of scream,
scream greatest than Mon in Springtime...
And if you want to see me,
you can find mee in the power of scream...
Power of Springtime...
Power of Sun...
Power of morning...
Power of honesty...
I always asked my self where power of scream ends...
It ends in deepest dreams...
Dreams full of sadness...
Why people have fear of beauty...
Why people have fear of beauty of scream...
Where I can find the beauty of scream...
Where my body ends...
Where scream hard as a stone ends...
Where the sea ends...
Scream across the daing sea...
Sea without beauty...
Sea without fear...
Where beauty desapired...
But you can find beauty in scream...
Looking and dancing in world full of stupidity...
Looking world full of stupidity...
World full of dirty money,
dirtiness that can be told in youst one screem...
Where dirtines of Democracy ends...
Where stupidity and society without Good ends...
It ends in screaming...

And after screaming in tears full of laughing...
And where this world, full of stupidity ends...
And after all there is only scream...
Scream that ends with silence,
silence full of beauty...

TI MI NE VJERUJEŠ DA TI MOGU REĆI

Ti mi ne vjeruješ da ti mogu reći sve o tuzi...

Ti mi ne vjeruješ da ti mogu reći sve o jadu,
jadu jednog odrastanja...

Ti mi ne vjeruješ da ti mogu reći sve o jednom jučer koje je postalo
sutra...

Ti mi ne vjeruješ da ti mogu reći sve o granici,
granici iza koje sam bio gurnut...
granici ljudskosti...

Ti mi ne vjeruješ da sam na hiljade puta pokušao
u jednom vrisku dugom kao Nil izraziti svu svoju bol...

Ti mi ne vjeruješ da sam na hiljade puta bolno vrištao,
ti mi ne vjeruješ da sam bdio u noćima,
noćima i noćnim talpnjama...

Ti mi ne vjeruješ da sam bolno vrištao...
Ti mi ne vjeruješ da sam znao sve o onom jučer koje je postalo
sutra...

Ti mi ne vjeruješ da sam u dubini duše nosio rane...
i znam da znaš za svu moju bol,
ali ipak mi ne vjeruješ da sam u besanim noćima lio suze,
suze teške kao užareno olovo...

Ti mi ne vjeruješ, da sam duboko u svojim snovima snio tebe,

Ti mi ne vjeruješ, da sam, bolno plakao,
plakao u boli jednog odrastanja....

Ti mi ne vjeruješ da sam najsretniji kad sam sam...

Ti mi ne vjeruješ da sam duboko u duši proživljavao pakao,
pakao snova, pakao snova, o goremu sutra...

Ti mi ne vjeruješ da sam se u najvećoj boli smijao....

Ti mi ne vjeruješ da je snaga mogla smijeha,
snaga utjehe, utjehe koja dolazi...

Ti mi ne vjeruješ da mogu snove pretvoriti u stvarnost...

Ti mi ne vjeruješ da mogu zahuktati i bijesno divljati,
divljati do bola...

Ti mi ne vjeruješ da u divljanju mogu izraziti svu svoju bol...
jer „ti mi ne vjeruješ!“

VIDIO SAM

Vidio sam ljude kako hodaju po sibirskoj zimi...
vidio sam žene kako plaču i nariču nad tim ljudima...
vidio sam gradove pune tuge i boli...
vidio sam zemljane ruke kako grle djecu...
vidio sam užase patnje i boli...

Vidio sam grč, grč u tijelu ljudi koji su snivali san, san tisućljetan...

Vidio sam mora i jezera puna plača...
vidi sam ljude kako spavaju umorni od sna...
vidio sam djecu kako ištu ruku, ruku očinsku i majčinsku...

Vidio sam grozote ranjenih ljudi,

Vidio sam jad i bol, jad i bol ogromnu...
i plakao sam nad onim što sam vidio...
i zazivao sam Gospodina, i tražio utjehu, utjehu za ljude...
utjehu nad boli, boli ljudi koji su snivali san...

Vidio sam kako more uzima zemlju od ljudi...
i stajao sam i gledao, gledao začuđen, začuđen bolju...
i kao sa sam u duši osjetio grč i užas
i kao da sam htio pozvati Anđele da rašire krila nad patnju...

Vidio sam kako ljudi zazivaju pobjedu...

Vidio sam svjetla, svjetla tako lijepa...

Vidio sam svjetla, svjetla tako plemenita,
gledao sam u dobre ljude kako tvore ta svjetla...
i kao da sam osjetio plač, plač svjetla, plač tako umoran...

Vidio sam krv, vidio sam suze, vidio sam snagu, vidio sam jad...

Vidio sam kako sve to nestaje, nestaje u svjetlu...
i želio sam da se zemlja pretvori u oganj, oganj kojim je Krist krstio
ljude...
i vidio sam slavu i mač, slavu i mač tako lijepe...

Vidio sam svu slavu onog koji ne ište slave...
i gledao sam dok nisam vidio ljepotu, ljepotu riječi Kristove...

VIDIO SAM II

Vidio sam tugu svijeta kako pustoši dušama ljudi,
dušama punima boli...

Vidio sam snove zlih sinova, sinova Nikolajtskih....

Vidio sam snove pune zla, snove zlih ljudi...

Vidio sam Krista umorna od boli,
umorna Krista kako škrguće zubima od boli...

Vidio sam Krista kako jeca, jeca od boli i umora...

Vidio sam snove Kristove, snove Krista koji mi je snovima došao u
san....

Vidio sam bol i umor, umor smrtne borbe...
I gledao sam u snove i plakao, plakao ali ne naricao...

Vidio sam smrt kako pustoši svijetom,
vidio sam užase svijeta...
gledao sam dugo u zle ljude kako ponižavaju druge ljude...
i sami moji jecaji kao da su nosili pjesmu, pjesmu punu tuge,
pjesmu punu jecaja i iskrenog plača...

Vidio sam magmu kako nadire nad more...

Vidio sam magmu kako divlja, i kroti priroda prirodu...
i dugo sam promatrao užase i nisam se bojao...
i gledao sam u Krista kako nosi bol u sebi...
I gledao sam u Krista kako se pati i trpi,
i sama duša u meni kao da je postala tužna, tužna do smrti...

I pitao sam se kad će kraj zla....

I vidio sam Krista kako zaziva kraj svijeta, svijeta odurna...
i vidio sam Krista kako stoji među zlom i kako kroti zlo...
i vidio sam Krista kako divlja nad zlom,
i gledao sam u ljepotu, ljepotu Kristove riječi, riječi koja donosi
dobro...

I stajao sam dugo u čudu i čudio se poput djeteta snazi borbe,
i ljepoti žrtve, žrtve tako lijepe i prolazne...

I vidio sam Lucifera kako se krije iza tajni, tajni brojeva i vremena...
vremena i prolaznosti...

I vidio sam Lucifera kako divlja poput Jesenje kiše...
i vidio sam Lucifera kako se smije, smije u zlu smijehu...
i vidio sam goleme građevine, građevine prošlosti i umora, umora
roblja...
umora roblja i ljudi koji nisu bili odabrani...
i vidio sam kako se pate i trpe zlo, zlo koje im život ne da...
i mislio sam kako bi bilo lijepo kad bi svi bili isti....

VRIJEME MIJENJA NEKE STVARI

Vrijeme mijenja neke stvari i rješava....

Vrijeme donosi radost,
radost prolaznosti vremena....

Vrijeme mijenja teške suze i premeće ih u radost...

Vrijeme nosi bol, bol tuge početka jedne radost,
vrijeme donosi bolje,
i sama tuga vremena, kao da se izvila oko tuge srca,
srca koje zna za bolje sutra,
i negdje u dubini sebe vrijeme rješava probleme,
probleme ponekad tako sitne,
a ponekad tako goleme...

I sama tuga koja se izvila oko početka,
početka jednog vremena,
kao da se udružila s bolju,
bolju jednog početka, početka kojem nema kraja,
početku jednih suza, suza težih od olova i tako bolnih,
ali koje završavaju u smijehu...

I ponekad se čovjek upita, gdje je istina o vremenu i prolaznosti...

I ponekad čovjek upita sebe, gdje je početak njegova vremena,
jer vrijeme mijenja stvari i život
i stara je izreka da su sreća i nesreća tako blizu jedno drugoga,
ali vrijeme protječe i mijenja neke stvari,
i kad se sam Krist zapita gdje je početak vremena,
vremena koje protječe,
i kad shvati koliko je istina bolna za neke ljude,
i koliko je istina daleko od nekih ljudi,
poželi se premetnuti u oganj dim i sumpor,

oganj dim i sumpor pakla...

I samo Nebo se ponekad rasplače nad Zemljom,
zemljom tako okrutnom,
zemljom punom bluda, oholosti bijede i jada,
bijede i jada materije,
koja je tako okrutno poput zvijeri proždrla duh,
duh tako jak i snažan, ali tako bolan za one koji ne poštuju istinu...

I sama laž nikad ne postaje istinom,
i sama laž kao da u svom postanku nosi neku čudnu bol,
za dobre ljude, ljude koji poštuju istinu...

I sam Krist kao da postaje bijes nad laži,
laži tako jadnom i bijednom,
laži koja se uvlači poput divljeg vjetra nad morem,
morem nikad utješnim,
morem koje kao da zna za moć i snagu istine,
istine koja strahom Gospodnjim tjera zlo od dobra...

Tjera zlo od ljudi kojima vrijeme donosi suze na lica,
lica radosna, lica ljudi koji znaju za bolje,
ljudi koji traže bolje i ne boje se istine...

ŽUTE RUŽE

Ponekad poželim osjetiti miris žutih ruža...

Ponekad osjetim ubod trna žute ruže...
ubod žute ruže duboko u duši..
i ne plačem, nego se smijem...

Ponekad poželim piti,
piti vino mirisno kao ljubav izrečena žutom ružom...
žute ruže nosim sa sobom u dubine svojih snova...

Ponekad plačem poput umirujućeg jauka sužnja,
sužnja gospodara koji ne zna za ljudskost...

Ponekad osjetim zvuk soptaja sličnog soptaju
umirujuće sirene...

Ponekad osjetim bol, bol jada duboko u sebi,
osjetim i nasmijem se...

I mislim se gdje je odlutao Mjesec...
i promatram mlade ljude i mislim,
gdje je magičnost Mjeseca da ih pomladi...

I postanem ljut i pun gorčine,
gorčine pijane magije,
magije od koje su i zvijezde nebeske pijane...!!

I gledam nebo i tražim,
i šetam se nebom punim pijanih zvijezda,
i razgledavam ruševine i tražim,
tražim ljepotu Mjeseca među ruševinama svijetla,
i šetam i gledam i ne nalazim...
i moj se jad pretvara u mržnju,

mržnju prema smrti....

Mržnju prema klanjanju smrti...
mržnju prema nedljudskosti...
i pogledam u nebo
i osjetim čežnju i zaspim i usnem krila
kako mi izbijaju iz leđa i osjetim mir,
mir za kojim tako čeznem...

Mir straha nebeskog..!!!!

Mir velik poput od Gospodina poklonjene žute ruže!!!

RECENZIJAZBIRKE POEZIJE „UKRIVONASAĐENOM SVIJETU“ ROBERTA BRALIĆA

Pa neke sveze stvaratelja i stvaranja i onoga što se popularno naziva ludošću svagda su okupirale istraživače umjetnosti i filozofije. Tako je teorija o božanskom ludilu pjesnika poznata još od starih Grka i Platona, jer se i kod njega spominje pjesnički zanos kao uvrtnuto stanje pjesnika i to od njegovog Fedra, ali i Ijona, a to je dijalog posvećen pjesničkom umijeću. Ova je teorija bila zastupljena bez nekih velikih izmjena u cijeloj kasnoj antici, a ima i svoje mjesto i u srednjem vijeku: Horacije sebe smatra žrtvom *amabilis insania*, umilnog ludila, a drugi put ga bogovi dovode do stanja zanosa. Pa onda recimo i takav se veliki filozof kakav je Titus Lukreciju Karus koji je pjevao o Prirodi stvari držao da je luđak kojem je djelo nastalo per intervale insanie, u prekidima ludila.

Neke poetike tog vremena govore o vesanus poeta, mahnitom pjesniku. Tako je, na primjer, Plinije tvrdio *poetis furere concessum est*, pjesnicima je dopušteno da mahnitaju. Na tim predajama je i naš Matoš zapisao *Artes moliunt mores*, umjetnicima je koješta dopušteno, a ja sam onda nadodao *sed non philosopho, ali ne i filozofima*. Naposljetku, srednji vijek je ovu *furor divinus sive poeticus*, božansku ili pjesničku mahnitost pronalazio kod ljudi koji su nadahnuti božanskom riječju.

Vulgarno poimanje ovog oduševljenja sastojalo se u tome da su pjesnici shvaćani luđacima. Pa u neku ruku to je shvaćanje protegnuto i do današnjih dana pa se doista možemo složiti s našim autorom da je riječ o krivo nasadenom svijetu gdje se ljepota, istina i dobrota poimaju stanjima ludosti čovjeka ili bolesti koju treba klinički tretirati. Odatle danas slijedi jedno istraživanje genijalnosti ili umjetnosti i psihičkih poremećaja tako da ima i onih liječnika koji smatraju da se genijalnost čovjeka koja je najveći Božji dar smatra nekom vrstom ludila. Tu je fundamentalnu tezu suvremene psihijatrije dovela u pitanje cjelokupna suvremena avangardna

umjetnost, posebno ruska avangardna umjetnost koja se s vremenom oslobađala civilizacijskih predrasuda Zapada dajući sve veći legitimitet diskursu ludila kao jedne stvaralačke potrebe čovjeka, kao jedne bazične potrebe pojedinaca koja označava fundamentalno ljudski identitet i samu bit ljudskog postojanja. Odatle onda razmatranja pjesničkih stvaralačkih procesa i u domeni suvremene psihijatrije.

Tako se pod pojmovima umjetnosti i psihijatrije sve više govori na način preispitivanja suvremene medicinske znanosti u smislu boljeg razumijevanja psihopatoloških procesa i mehanizama i njihovog liječenja, a s druge strane boljeg razumijevanja porijekla umjetnosti i značenja umjetničkih i pjesničkih djela. Tako se na primjer u suvremenim psihijatrijskim istraživanjima postavlja pitanje da li psihička bolest sudjeluje u procesu stvaranja odnosno koliko može biti poticaj, a koliko inhibicija. Tako ima liječnika koji smatraju da poticaji i impulsi i zdravih i bolesnih stvaratelja imaju iste izvore u određenim strukturama i dinamičkim zbivanjima kod osoba koje se izražavaju na umjetnički način. Dok s druge strane ima estetičara koji ističu da suvremena umjetnost ponovo aktualizira fenomen psihopatologije u stvaralaštvu ljudi samim tim što je danas prekinuta veza tradicionalnih interpretacija vrijednosti, nego se drži da ne postoji i da se ne razlikuje normalno od patološkog stvaralaštva, jer je princip stvaralačkog podjednako na djelu i kod jednih i kod drugih.

Ja općenito mislim da nema granice između ostvarenja duševno oboljelih osoba i svih drugih što se napajaju iz istog izvora, instinktivno afektivnog svijeta, magijskog mišljenja i ponašanja i estetičkog oblikovanja svijeta fantazije i realnosti.

U tom smislu vidim veliko značenje ove zbirke poezije Roberta Bralića, jer je riječ o jednom pjesništvu koje nikako ne može biti opterećeno stigmom bolesnog pjesništva, već je riječ o instinktivno

afektivnom svijetu pjesnika koji izražava i oblikuje svoj osebujni svijet fantazije i realnosti.

dr. Zlatan Gavrilović Kovač
8.9.2023., Adelaide, Australia

Sadržaj:

O AUTORU	<i>05</i>
POEZIJA	<i>06</i>
BALADA O POGINULOJ KOZI	<i>07</i>
BLAŽENI ONI KOJI PLAČU, ALI NE NARIČU	<i>09</i>
ČINI MI SE DA NESTAJEM	<i>11</i>
CRNI ŠAL	<i>13</i>
CRVENA KRV	<i>15</i>
DA MI JE VIDJETI BOŽJE RUKE	<i>17</i>
DAVNO U NAMA	<i>18</i>
ĐE-VRSKE	<i>20</i>
DOK DJEČJI PLAČ SE ČUJE	<i>22</i>
DOK SAM PROMATRAO CRVENI MJESEC	<i>25</i>
DUGO NISAM NAPISAO PJESME II	<i>27</i>
DUGO NISAM NAPISAO PJESME	<i>29</i>
DUŠE ČISTE KAO VODA IZ MOJSIJEVA IZVORA	<i>31</i>
ENDING NEW II	<i>33</i>
FALLING IN DEEP LOVE	<i>35</i>
FIRST WE TAKE MANHATAN	<i>37</i>
FOR TRUE LOVE THERE IS NOT END	<i>38</i>
GLEDAJUĆI DOLASKE	<i>39</i>
GLEDAJUĆI MLADE LJUDE	<i>41</i>
GLEDALI SMO BRODOVE	<i>43</i>
GORKE SUZE	<i>45</i>
I DOĐE VRIJEME ZA SUD	<i>47</i>
BEZ NASLOVA	<i>49</i>
I NAPATIO SAM SE U ŽIVOTU OVOM	<i>51</i>
I NIJE ŽELJELA MRIJET	<i>53</i>
I NITKO	<i>56</i>
I OBIČAVAO SAM REĆI	<i>57</i>
I SAM MJESEC	<i>59</i>
IZGUBIO SAM BAŠ SVE	<i>60</i>
JOŠ KAO DIJETE	<i>62</i>
KAKO JE BOLNO OTKRIVENJE ČITATI	<i>63</i>

KAO DA SE NEKA ČUDNA TUGA SPUSTILA NA MORE	65
KAO DA SE TUGA UREZALA U NJEGOVO LICE	68
KRŠTEN OGNJEM	71
KUĆA JE DALEKO ODAVDE	72
LJEPOTA TIŠINE	74
LJUDI KOJI SU BILI SPREMNI JEDNI ZA DRUGE MRIJET	76
MOĆ VRISKA	78
MORE JE TUŽNO	81
MORE JE UMORNO	83
NEKI MORNARI PLAČU	85
NE SJEĆAM SE SVEGA	87
NEKI MORNARI PRODAJU DUŠU TUZI OCEANA	90
NEKI MORNARI UMIRU	92
NEKI MORNARI UMIRU II	93
OSJEĆAJ IZBIJANJA KRILA	95
OSTAO JE SAMO PAPIR I NA NJEMU PJESMA	97
PROŠLU NOĆ SAM SANJAO	99
PROŠLU NOĆ SAM SANJAO III	101
PROŠLU NOĆ SAM SANJAO II	102
ŠIBENIK JE ČUDESAN	105
SRED SELA	107
SUNCE U NJEGOVIM OČIMA	109
ŠUTLJIVE SOBE GOVORE	111
ŠUTLJIVE SOBE GOVORE II	114
SVOJOJ SOCIJALNOJ RADNICI	117
THE POWER OF SCREAM	119
THIRSTY	121
THE POWER OF SCREAM	122
TI MI NE VJERUJEŠ DA TI MOGU REĆI	124
VIDIO SAM	126
VIDIO SAM II	128
VRIJEME MIJENJA NEKE STVARI	130
ŽUTE RUŽE	132

RECENZIJAZBIRKE POEZIJE	135
„U KRIVO NASAĐENOM SVIJETU	
ROBERTA BRALIĆA	
<i>napisao: dr Zlatan Gavrilović Kovač</i>	

SADRŽAJ	138
----------------	-----

Prilog – Ugovor o korištenju digitalnih knjiga

Digitalne knjige by Impero present dopušteno je koristiti samo za osobne potrebe korisnika, čime želimo izbjeći bilo kakvu mogućnost zloupotrebe autorskih prava autora knjige. Korisnici ih mogu slobodno pregledavati, kopirati, umnožavati te pokazivati i slati prijateljima ili svim onim za koje misle da bi ih takvo što moglo zanimati, no svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga ostaje isključivo i nepovredivo pravo stranice www.digitalne-knjige.com.

Nenad Grbac iz Zagreba, kao nakladnik, s jedne strane (u daljnjem tekstu: nakladnik) i posjetitelj stranice www.digitalne-knjige.com kao korisnik usluge (u daljnjem tekstu: korisnik) zaključuju klikom na link [Prijhvaćam ugovor o korištenju knjige prije njezina preuzimanja\(download\)](#), sljedeći:

UGOVOR O KORIŠTENJU DIGITALNIH KNJIGA by IMPERO present

čl. 1.

Ugovorne strane su suglasne da se digitalnim knjigama nakladnika korisnik može koristiti samo za osobne potrebe, pri tome ničim ne ugrožavajući autorska prava nakladnika i pisaca koji su nakladniku dali suglasnost da objavi njihovo djelo.

čl. 2.

U skladu s prethodnim člankom, korisnik knjigu može pregledavati, kopirati, umnožavati i slati svima onima za koje smatra da bi ih knjiga mogla zanimati, a nije mu dopušteno mijenjati sadržaj knjiga, dopunjavati ga, kao ni bilo kakva izmjena u izvornome kodu knjiga (bilo u binarnom ili izvršnom obliku).

čl. 3.

Ugovorne strane su suglasne da je svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga nakladnika zabranjena odnosno isključivo i nepovredivo pravo nakladnika.

čl. 4.

Slijedom prethodnog članka zabranjena je bez znanja i suglasnosti nakladnika i pisaca bilo kakva komercijalna ili reklamna upotreba digitalnih knjiga, njihovo korištenje u državnim i privatnim ustanovama (fakultetima, školama, knjižnicama, knjižarama i slično).

čl. 5.

Temeljem članka 3. ovoga ugovora zabranjena je i distribucija digitalnih knjiga nakladnika putem elektroničkih medija i Interneta.

čl. 6.

Ovaj ugovor zaključuje se na neodređeno vrijeme, a sve sporove proizašle iz njega ugovorne strane će nastojati riješiti sporazumno, dok se u suprotnome ugovara stvarno nadležan sud u Zagrebu.

Robert Bralić

U KRIVO NASADENOM SVIJETU

Vlastita naklada

Nenad Grbac

Srednjaci 22, Zagreb

Mob: 095/853-03-40

E-mail: digitalne.knjige@gmail.com

Urednik:

Nenad Grbac

Bralić, Robert

U KRIVO NASADENOM SVIJETU

www.digitalne-knjige.com

ISBN 978-953-354-326-0

RECENZIJA ZBIRKE POEZIJE „U KRIVO NASAĐENOM SVIJETU“ ROBERTA BRALIĆA

Pa neke sveze stvaratelja i stvaranja i onoga što se popularno naziva ludošću svagda su okupirale istraživače umjetnosti i filozofije. Tako je teorija o božanskom ludilu pjesnika poznata još od starih Grka i Platona, jer se i kod njega spominje pjesnički zanos kao uvrtnuto stanje pjesnika i to od njegovog Fedra, ali i Ijona, a to je dijalog posvećen pjesničkom umijeću.

Ova je teorija bila zastupljena bez nekih velikih izmjena u cijeloj kasnoj antici, a ima i svoje mjesto i u srednjem vijeku: Pa onda recimo i takav se veliki filozof kakav je Titus Lukreciju Karus koji je pjevao o Prirodi stvari držao da je luđak kojem je djelo nastalo per intervale insanie, u prekidima ludila.

Vulgarno poimanje ovog oduševljenja sastojalo se u tome da su pjesnici shvaćani luđacima. Pa u neku ruku to je shvaćanje protegnuto i do današnjih dana pa se doista možemo složiti s našim autorom da je riječ o krivo nasađenom svijetu gdje se ljepota, istina i dobrota poimaju stanjima ludosti čovjeka ili bolesti koju treba klinički tretirati.

Odatle danas slijedi jedno istraživanje genijalnosti ili umjetnosti i psihičkih poremećaja tako da ima i onih liječnika koji smatraju da se genijalnost čovjeka koja je najveći Božji dar smatra nekom vrstom ludila.

dr. Zlatan Gavrilović Kovač
8.9.2023., Adelaide, Australia